УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2008
листопад

СПОГАД
ПРО ОТЦЯ ЙОСАФАТА ВОРОТНЯКА, ЧСВВ

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
(06.07.1948 - 22.10.2008)

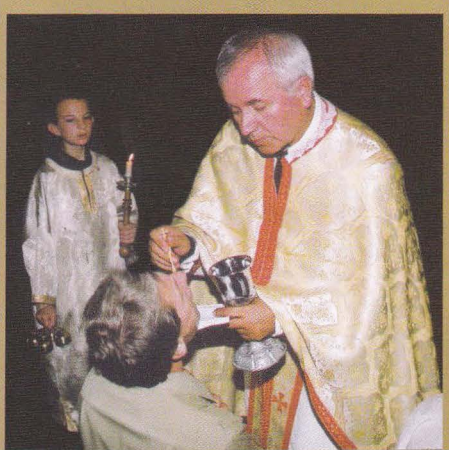

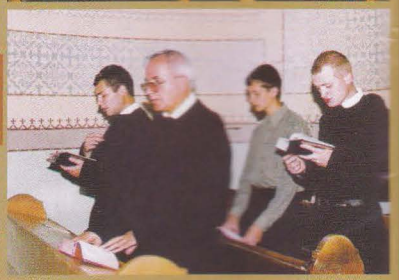

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА 3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ЛИСТОПАД 5

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ГРУДЕНЬ 7

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ГРУДЕНЬ
ПРОРОК АГГЕЙ (29 ГРУДНЯ) 7

бр. Єронім ГРІМ, ЧСВВ
о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
ОТЕЦЬ ІСИДОР ІВАН ПАТРИЛО, ЧСВВ
ПРОТОАРХИМАНДРИТ ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ
СВЯТОГО ЙОСАФАТА (1976-1996) 8

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
ВІДПРОВАДЖЕНО ДО ВІЧНОСТІ ІЄРОМОНАХА ЧСВВ
ІСИДОРА ПАТРИЛА 16

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
ОТЕЦЬ ЙОСАФАТ ПАВЛО ВОРОТНЯК, ЧСВВ 17

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
ДО КІНЦЯ ВІКУ СВОГО МОЛИТИСЯ НА ВЕРВИЦІ 24

Любов ДІВЧУР
У ВІНОК ПАМ'ЯТІ 25

владика Іриней БІЛИК, ЧСВВ
«УВІЙДИ В РАДІСТЬ БОГА!» 25

о. Михайло КОВАЛЬ, ЧСВВ
с. Діогена ТЕРЕШКЕВИЧ, СНДМ
Володимир АНДРУШКО
Олег ОГІРКО
БЛАЖЕННОЇ ПАМ'ЯТІ О.ЙОСАФАТА ВОРОТНЯКА, ЧСВВ
— РЕДАКТОРА «МІСІОНАРЯ», ПЕДАГОГА І НАУКОВЦЯ 26

Іван ЛУЦЬ
ПАМ'ЯТЬ ПРО О.ЙОСАФАТА ВОРОТНЯКА
НАЗАВЖДИ ЗАЛИШИТЬСЯ У НАШИХ СЕРЦЯХ 29

Ігор СКЛЕНАР
«ДЛЯ МЕНЕ ЖИТТЯ — ТО ХРИСТОС,
А СМЕРТЬ — ТО НАДБАННЯ» 31

Ганна ЛЕГІН
НІХТО НЕ ЗАМІНИТЬ НАМ ОТЦЯ 33

Петро БОБРИК
СПОГАД ПРО ОТЦЯ ЙОСАФАТА 34

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ
ВІН БУВ СВІТЛОЮ ПОСТАТТЮ У НАШОМУ ЖИТТІ
ПОХОРОН ОТЦЯ ЙОСАФАТА ВОРОТНЯКА, ЧСВВ 36

Петро ШКРАБ'ЮК
АКАФІСТ ДО БЛАЖЕННОЇ ЙОСАФАТИ ГОРДАШЕВСЬКОЇ 38

Леся ШТИКАЛО
КРОСВОРД «СВЯТІ ЛИСТОПАДА» 43

Наталія ЛЕХ
МІСІОНАРЧИК. ДВІ СЛОВІ 44
СЬОМА ЗАПОВІДЬ БОЖА «НЕ КРАДИ!» 45

У НАШІЙ ПОШТІ 46

Оксана КОЗАЧОК
НА КОНКУРС «СЛОВО МАЙБУТНЬОГО»
ДБАЙЛИВИЙ АНГЕЛ, АБО НАЙКРАЩИЙ ДРУГ 47

КРОСВОРД «ПІЗНАВАЛЬНИЙ» 50

ВІРНО НАСЛІДУВАТИ ХРИСТА

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

22 жовтня прийшла сумна звістка про передчасну кончину отця Йосафата Воротняка, ЧСВВ, який протягом восьми років був головним редактором християнського часопису «Місіонар». Ця звістка вразила ще й тому, що 23 жовтня виповнилося рівно півроку від дня смерті його попередника, отця Василія Зінька, ЧСВВ. Саме завдяки невтомній праці цих двох корифеїв проповіді та апостольського духу часопис отримав своє сьогоднішнє обличчя, здобув славу і належне місце у Церкві. Обидва, хоч і різні, робили одну справу на славу Господа нашого Ісуса Христа і для розвитку Його святої Церкви.

З отцем Йосафатом я познайомився у перші хвилини мого життя у монашому покликанні — він приїхав до крехівського монастиря, аби перейняти уряд магістра новиків. Перше, що відразу впало в око — це його близькість до нас, молодих кандидатів, відкритість і незборимий життєвий оптимізм. Часто перебуваючи поза домом, він завжди повертався і зустрічався з новиками і кандидатами. Єдиною перешкодою для того, щоби потрапити до отця магістра була черга. Мали до нього довір'я, а він ніколи не відмовляв. Саме в цей час і саме завдяки його проводу відкрилися для мене, а, вірю, і для багатьох з нас, його учнів, основи і глибини монашого життя і подвигу.

Надзвичайно важливим було й те, що отець Йосафат одразу довіряв людям, не перевіряючи. Це спонукало до ще більшої відповідальності. А з іншого у, не можна сказати, що був поблажливий. В новіціяті у нас часто відмовляли так звані прилюдні покути, які вимагали великого упокорення для тих, хто у будь-який спосіб провинився: визнати свої провини перед усією спільнотою.

Доля склалася так, що отець Йосафат і далі

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА 3

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ЛИСТОПАД 5

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
НА ГРУДЕНЬ 7

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ГРУДЕНЬ
ПРОРОК АГГЕЙ (29 ГРУДНЯ) 7

бр. Єронім ГРІМ, ЧСВВ
о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
ОТЕЦЬ ІСИДОР ІВАН ПАТРИЛО, ЧСВВ
ПРОТОАРХИМАНДРИТ ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ
СВЯТОГО ЙОСАФАТА (1976-1996) 8

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
ВІДПРОВАДЖЕНО ДО ВІЧНОСТІ ІЄРОМОНАХА ЧСВВ
ІСИДОРА ПАТРИЛА 16

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
ОТЕЦЬ ЙОСАФАТ ПАВЛО ВОРОТНЯК, ЧСВВ 17

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
ДО КІНЦЯ ВІКУ СВОГО МОЛИТИСЯ НА ВЕРВИЦІ 24

Любов ДІВЧУР
У ВІНОК ПАМ'ЯТІ 25

владика Іриней БІЛИК, ЧСВВ
«УВІЙДИ В РАДІСТЬ БОГА!» 25

о. Михайло КОВАЛЬ, ЧСВВ
с. Діогена ТЕРЕШКЕВИЧ, СНДМ
Володимир АНДРУШКО
Олег ОГІРКО
БЛАЖЕННОЇ ПАМ'ЯТІ О.ЙОСАФАТА ВОРОТНЯКА, ЧСВВ
— РЕДАКТОРА «МІСІОНАРЯ», ПЕДАГОГА І НАУКОВЦЯ 26

Іван ЛУЦЬ
ПАМ'ЯТЬ ПРО О.ЙОСАФАТА ВОРОТНЯКА
НАЗАВЖДИ ЗАЛИШИТЬСЯ У НАШИХ СЕРЦЯХ 29

Ігор СКЛЕНАР
«ДЛЯ МЕНЕ ЖИТТЯ — ТО ХРИСТОС,
А СМЕРТЬ — ТО НАДБАННЯ» 31

Ганна ЛЕГІН
НІХТО НЕ ЗАМІНИТЬ НАМ ОТЦЯ 33

Петро БОБРИК
СПОГАД ПРО ОТЦЯ ЙОСАФАТА 34

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ
ВІН БУВ СВІТЛОЮ ПОСТАТТЮ У НАШОМУ ЖИТТІ
ПОХОРОН ОТЦЯ ЙОСАФАТА ВОРОТНЯКА, ЧСВВ 36

Петро ШКРАБ'ЮК
АКАФІСТ ДО БЛАЖЕННОЇ ЙОСАФАТИ ГОРДАШЕВСЬКОЇ 38

Леся ШТИКАЛО
КРОСВОРД «СВЯТІ ЛИСТОПАДА» 43

Наталія ЛЕХ
МІСІОНАРЧИК. ДВІ СЛОВІ 44
СЬОМА ЗАПОВІДЬ БОЖА «НЕ КРАДИ!» 45

У НАШІЙ ПОШТІ 46

Оксана КОЗАЧОК
НА КОНКУРС «СЛОВО МАЙБУТНЬОГО»
ДБАЙЛИВИЙ АНГЕЛ, АБО НАЙКРАЩИЙ ДРУГ 47

КРОСВОРД «ПІЗНАВАЛЬНИЙ» 50

ВІРНО НАСЛІДУВАТИ ХРИСТА

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

22 жовтня прийшла сумна звістка про передчасну кончину отця Йосафата Воротняка, ЧСВВ, який протягом восьми років був головним редактором християнського часопису «Місіонар». Ця звістка вразила ще й тому, що 23 жовтня виповнилося рівно півроку від дня смерті його попередника, отця Василія Зінька, ЧСВВ. Саме завдяки невтомній праці цих двох корифеїв проповіді та апостольського духу часопис отримав своє сьогоднішнє обличчя, здобув славу і належне місце у Церкві. Обидва, хоч і різні, робили одну справу на славу Господа нашого Ісуса Христа і для розвитку Його святої Церкви.

З отцем Йосафатом я познайомився у перші хвилини мого життя у монашому покликанні — він приїхав до крехівського монастиря, аби перейняти уряд магістра новиків. Перше, що відразу впало в око — це його близькість до нас, молодих кандидатів, відкритість і незборимий життєвий оптимізм. Часто перебуваючи поза домом, він завжди повертався і зустрічався з новиками і кандидатами. Єдиною перешкодою для того, щоби потрапити до отця магістра була черга. Мали до нього довір'я, а він ніколи не відмовляв. Саме в цей час і саме завдяки його проводу відкрилися для мене, а, вірю, і для багатьох з нас, його учнів, основи і глибини монашого життя і подвигу.

Надзвичайно важливим було й те, що отець Йосафат одразу довіряв людям, не перевіряючи. Це спонукало до ще більшої відповідальності. А з іншого у, не можна сказати, що був поблажливий. В новіціяті у нас часто відмовляли так звані прилюдні покути, які вимагали великого упокорення для тих, хто у будь-який спосіб провинився: визнати свої провини перед усією спільнотою.

Доля склалася так, що отець Йосафат і далі

доручав мені найнесподіваніші обов'язки: від коротких реколекцій для ліцеїстів василіянського ліцею у Червонограді 1996 року, провадження часопису на час його відсутності 1998-го і аж до місій та реколекцій вже після священичих свячень. Пишучи ці рядки, роздумую, чи справді гідні ми, а особливо я між усіма, бути наступником цього ревного і, можна сказати, святого священика.

Коли після похоронних богослужінь у Кулі в Сербії, куди отець Йосафат від'їхав для лікування і де помер, ми прибули до України і зложили його домовину в церкві св. Андрія у Львові, наздогнала нас ще одна новина: на вісімдесят дев'ятому році життя відійшов у вічність вислужений протоархимандрит нашого Чину отець Ісидор Патрило, ЧСВВ. Він провадив Чин святого Василія Великого протягом двадцяти років — від 1976 до 1996-го. Отець Ісидор провадив Чин у час, протягом якого впала залізна завіса, відкрилися кордони, Українська Греко-Католицька Церква вийшла з підпілля і почала активно оновлятися. Він виніс на собі тягарі останні років підпілля і перших років відродження, коли Україна так сильно потребувала допомоги.

Події кінця жовтня у нашому Василіянському Чині спонукають всіх нас до роздумів. Очевидно, що Господь знає свої плани і бажає найбільшого добра для своїх дітей. Приймаючи у вічні палати своїх вірних слуг, очікує від нас, їхніх духовних дітей, відповідальності і самостійності — щоби ми, вірно дотримуючись Слова Божого і настанов своїх духовних вчителів стали добрими свідками Божого Царства для людей на землі. Тому, проводжаючи в останню путь наших дорогих отців, молімося за їхні душі, а також за себе, щоб ми, маючи перед очима і в серцях такі яскраві приклади любові і святості, могли вірно їх наслідувати, як і вони наслідували Христа.

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 29.10.2008 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівської обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
Редакційна колегія:
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ

Літературна редакція:
Богдана ЩУРКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Микола ЯЦКІВ

Передруки і переклади дозволені
за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право
виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2008

доручав мені найнесподіваніші обов'язки: від коротких реколекцій для ліцеїстів василіянського ліцею у Червонограді 1996 року, провадження часопису на час його відсутності 1998-го і аж до місій та реколекцій вже після священичих свячень. Пишучи ці рядки, роздумую, чи справді гідні ми, а особливо я між усіма, бути наступником цього ревного і, можна сказати, святого священика.

Коли після похоронних богослужінь у Кулі в Сербії, куди отець Йосафат від'їхав для лікування і де помер, ми прибули до України і зложили його домовину в церкві св. Андрія у Львові, наздогнала нас ще одна новина: на вісімдесят дев'ятому році життя відійшов у вічність вислужений протоархимандрит нашого Чину отець Ісидор Патрило, ЧСВВ. Він провадив Чин святого Василія Великого протягом двадцяти років — від 1976 до 1996-го. Отець Ісидор провадив Чин у час, протягом якого впала залізна завіса, відкрилися кордони, Українська Греко-Католицька Церква вийшла з підпілля і почала активно оновлятися. Він виніс на собі тягарі останніх років підпілля і перших років відродження, коли Україна так сильно потребувала допомоги.

Події кінця жовтня у нашому Василіянському Чині спонукають всіх нас до роздумів. Очевидно, що Господь знає свої плани і бажає найбільшого добра для своїх дітей. Приймаючи у вічні палати своїх вірних слуг, очікує від нас, їхніх духовних дітей, відповідальності і самостійності — щоби ми, вірно дотримуючись Слова Божого і настанов своїх духовних вчителів стали добрими свідками Божого Царства для людей на землі. Тому, проводжаючи в останню путь наших дорогих отців, молімося за їхні душі, а також за себе, щоб ми, маючи перед очима і в серцях такі яскраві приклади любові і святості, могли вірно їх наслідувати, як і вони наслідували Христа.

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 29.10.2008 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівської обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
Редакційна колегія:
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ

Літературна редакція:
Богдана ЩУРКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Микола ЯЦКІВ

Передруки і переклади дозволені
за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право
виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2008

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

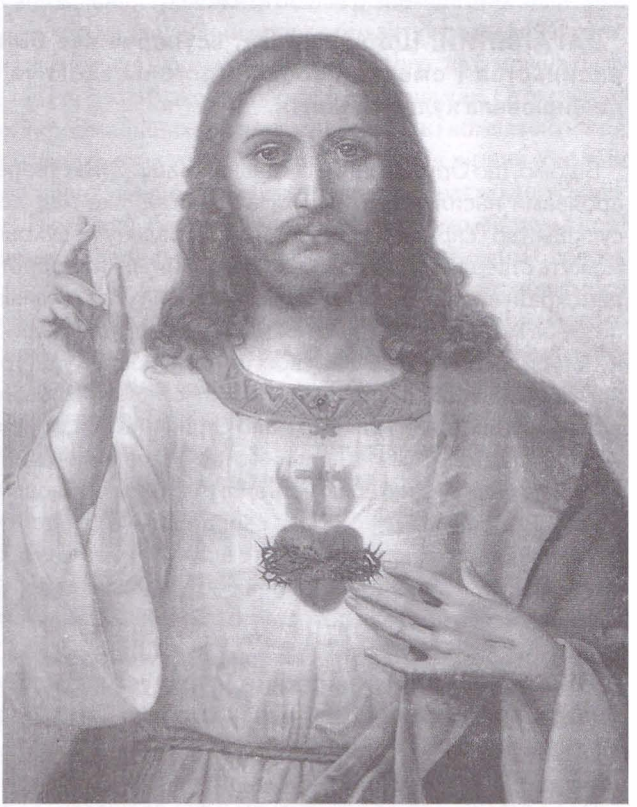

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб свідчення любові, яке дали святі, зміцнило християн у їхньому самовідданому служінні Богові і ближньому, на зразок Христа, Який прийшов, щоби служити, а не щоби Йому служили.

МІСІЙНИЙ: Щоби християнські спільноти Азії, вдивляючись в обличчя Христа, зуміли знайти найбільш відповідні способи проповідування Його народам цього великого континенту з багатою культурною спадщиною і стародавніми формами духовності, зберігаючи повну вірність Євангелії.

МІСЦЕВИЙ: Щоби в українському суспільстві було усунене будь-яке насильство у сім'ї, а його жертви завжди змогли знайти розуміння і захист в Церкві та у відповідних суспільних організаціях.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ

Підготував о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоби Церква, всупереч все більше розповсюджуваній культурі насильства і смерті, своєю апостольською та місійною діяльністю відважно поширювала культуру життя.

Відомо, що Організація Об'єднаних Націй була створена для того, щоб покінчити з різними проявами насильства у світі. Насильства, яке має довгу історію, яке завжди руйнувало суспільство і спричинювало в ньому моральну та духовну пустку. Навіть найбільші оптимісти можуть ствердити, що попри всі старання міжнародної спільноти і при постійно зростаючих демократичних цінностях проблема насилля у світі залишається невирішеною. Ось тому виникає потреба молитися не тільки за мир на землі, але також за те, щоб місія Церкви у поширенні культури життя не втрачала своєї інтенсивності. Культура життя – це дух Євангелія, втілений у життя суспільства та виражений його моральною поведінкою. В сучасних умовах видається, що ми як християни можемо мало спричинитися до покращення прав людини, наприклад, в Африці, де століттями не припиняються міжплемінні війни, або десь на Близькому чи Далекому Сході, де релігійна нетерпимість виступає нормою щоденності і є причиною мільйонів невинних жертв. Попри все Господь має свої дороги до людських сердець і свої способи на людські душі, тому варто завжди чинити, те що вдається в умовах свого проживання, а решту залишати Йому. Бог чує зітхання своїх вірних молільників і вже не одне вчинив їм за їхньою вірою. Місія Церкви у всіх її проявах потребує багатьох наших молитов і жертв, бо це є її душею.

МІСІЙНИЙ: Щоби християни, передусім у місійних країнах, своїми конкретними братерськими вчинками показували, що Дитя, народжене у вифлеємській яскині, є Надією, яка освітлює світ.

Не просто живеться християнам у тих державах, де вони є у меншості, а особливо там, де світло Євангелія щойно починає розпалюватись. Часто доносяться до нас приклади їхньої героїчної віри, подібної до тієї, що її мали християни перших століть. В таких умовах вони щодня виставляються на пробу між тими, хто крокує поруч їхньої дороги життя і приглядається до способу їхнього думання та кожного вчинку. Без сумніву така ситуація вимагає від наших співбратів у вірі радикальності щодо Євангелія і супроводжується чималим зусиллям та не одним проявом жертовності. Взагалі це велика місія і одночасно відповідальність, оскільки стосується самої основи християнської поведінки, адже ми віримо, що все, що робимо діється перед обличчям живого Бога. Це Він остаточно є для нас усім. Ось тому таким важливим для християн є різдвяний період, коли з радістю споглядаємо на новонароджене Вифлеємське Дитя, в якому пізнаємо Бога і людину. Це не просто історична правда нашого особистого спасіння, але новонароджений Ісус є надією для усіх людей, адже Він прийшов до кожного серця доброї волі. Це важливо пам'ятати кожному християнинові, особливо тим, котрі живуть в місійних країнах. Отож молімося, щоб особливо ті останні зростали у солідарності та братерстві, щоб їхня поведінка була завжди доказом їхньої віри, а також заохоченням іншим для обрання Вифлеємського Дитяти своєю правдивою надією, яка освітлює кожен крок дороги життя.

МІСЦЕВИЙ: Щоби вірні в Україні часто зверталися до особистого читання Святого Письма і в ньому знаходили відповіді на свої запитання і проблеми.

Кожну людину від початку її самоусвідомлення тривожить безліч різноманітних запитань, на які вона намагається знайти відповідь. Це — звичайний процес розвитку розумної істоти. Щодо цього можна з впевненістю ствердити, що в наш час не бракує як того, де б можна було знайти ту чи іншу необхідну відповідь, так і тих, хто б охоче допоміг в цих пошуках. Отож, часто проблемою є не кількість потенційних інформаційних джерел, але їх якість і компетентність, особливо в контексті духовної сфери людського життя. Без сумніву, для вірних України джерелом їх всебічного розвитку традиційно залишається Святе Письмо. Знаємо, що Біблія не є підручником, наприклад, з історії, географії, біології тощо. Святе Письмо містить в собі багато цінних наукових знань, але попри все і передусім завжди залишається Божим Словом, словом, яке промовляє до кожного з нас живий і вічний Бог. Кожного разу, як ми схиляємося над тим чи іншим натхненим текстом Божого Об'явлення — ми спілкуємося з самим Богом. Ось тому, практикуючи особисте читання святого Письма, ми маємо нагоду знайти необхідну відповідь на свої запитання та проблеми. Найважливіше — ніколи не знеохочуватись, а терпеливо знову і знову споживати Боже Слово аж поки не усвідомимо, що кращої відповіді у пошуках правди і справедливості ми не знайдемо. Це не магія і не самонавіювання, а мандрівка віри, яка не обмежується одним днем, місяцем чи роком, а триває ціле життя.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ГРУДЕНЬ
ПРОРОК АГГЕЙ (29 ГРУДНЯ)

СВЯТИЙ АГГЕЙ жив у VI ст. до Христа і є одним з 12 «малих» пророків. Своєю діяльністю він підтримував на дусі юдеїв, які повернулися з вавилонської неволі. Достовірно знаємо про пророка Аггея тільки те, що діяв він в той самий час, що й пророк Захарія в період правителя Юдеї Зоровавела й Ісуса-первосвященика і що на другому році правління Дарія Гіспаспа, царя Персії, він закликав Юдеїв плідно працювати над відбудовою храму та міста Єрусалима, зруйнованих 586 року вавилонянами. Ця свята справа була почата ще за часів правління Кіра, але була призупинена на 14-15 років внаслідок недружелюбності та інтриг зі сторони самарян та інших народів, ворожих юдеям. Під впливом закликів пророків Аггея та Захарії будівництво було відновлене.

Пророк Аггей промовляв до юдеїв: «Так говорить Господь сил: «Розважте добре путі ваші, Йдіть у гори, приносьте дерево й будуйте дім: він буде мені до вподоби, і я звеличений буду» (Аг 1, 7-8).

Богові сподобався послух ізраїльського народу, і Він незабаром проказав до нього устами Аггея: «Слава цього останнього дому буде більша, ніж першого, — каже Господь сил, — І Я цьому місцю дам мир» (Аг 2, 9). Цими словами пророк потішив ізраїльський народ, що в їхньому храмі з'явиться очікуваний усіма народами Месія, Який принесе людям мир і спасіння. Одночасно пророк Аггей часто остерігав Божий народ перед небезпекою егоїзму, вбачав у ньому причину гріхів і, відповідно, нової Божої кари. Про точне місце і час відходу до вічності пророка Аггея невідомо, подібно як і про його народження, але, швидше за все, помер пророк Аггей у глибокій старості природною смертю.

ОТЕЦЬ ІСИДОР ІВАН ПАТРИЛО, ЧСВВ
ПРОТОАРХИМАНДРИТ ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ СВ. ЙОСАФАТА (1976-1996) (*30.XI.1919 — †27.X.2008)

бр. Єронім ГРІМ, ЧСВВ,
о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ

■ *о. Ісидор ПАТРИЛО, ЧСВВ, вислужений протоархимандрит*

У понеділок, 27 жовтня 2008 р., у василіянському монастирі св. Йосифа, що у Брюховичах біля Львова, на 89-му році життя, 76-му чернечого покликання, 66-му священства упокоївся в Господі вислужений Протоархимандрит Василіянського Чину св. Йосафата Впр. о. Ісидор Іван Патрило. Міг із певністю повторити з апостолом Павлом: «Я боровся доброю борнею, скінчив біг — віру зберіг. Тепер же приготований мені вінок справедливости, що його дасть мені того дня Господь, справедливий Суддя» (2 Тим 3,7-8).

Народився о. Ісидор Патрило 30 листопада 1919 р. в с. Загороди біля Судової Вишні на Львівщині в родині Петра Патрила та Варвари, з дому Степаняк, при хрещенні отримав ім'я Іван, був першою дитиною в сім'ї. Обидві родини, батькова й мамина, належали до заможніх селян. Батько працював ще перед Першою світовою війною на залізниці — черговим на залізничному переїзді. Але після війни польська влада домагалася, щоб державні працівники міняли метрики й переходили до польського табору. Оскільки батько цього не зробив, 1932 року його перевели в на інше місце роботи, аж за Сян, до Лежайська. Туди незабаром переїхала вся родина: мати, сини Іван, Володимир і Євген та донька Ольга. Інші діти, сестри Романа і Маруся та брат Богдан, народилися вже в Лежайську, тож крім о. Ісидора, в родині було ще троє синів та три дочки.

1925 року батько записав Івася до школи: за знайомством, бо до шести років не вистачало йому зо три місяці. Школа, єдина у місті, до якої треба було ходити пішки біля 3 кілометрів щодня, була польською, українську мову починали вчити аж у третьому класі, усього тричі на тиждень, і то в свідоцтві записували як «руську». Але в передмісті, де проживала родина Івася, всі говорили українською, хоча й трохи спольщеною, тож польську мову він почав вчити аж у школі. Іван був здібною дитиною, навчання йому давалося легко.

З осені 1929 р. Іван розпочав навчання у

■ *о. Ісидор разом з рідним братом Богданом на авдієнції у Папи Івана Павла II (17 червня 1989)*

приватній василіянській гімназії, Місійному інституті св. Йосафата, у м. Бучачі на Тернопільщині. Була якась вагома причина, що Петро Патрило дав свого сина до школи в далекому Бучачі, де навчання було платним, адже діти там і проживали, а не до Львова, ні до перемишльської гімназії, куди щодня доїжджали школярі з Судової Вишні. Зробив він це, мабуть, не з якихось практичних міркувань, а, найвірогідніше, за порадою пароха. Так у Бучачі дев'ятилітній Івась уперше побачив василіян, про яких раніше навіть і не чув, і їхній монастир.

У той час у Місійному інституті в Бучачі навчалося приблизно 50 учнів, приймали сюди за рекомендацією священика, тож в основному це були хлопці добрі, дисципліновані, здібні. Більша частина з них вступала пізніше до Василіянського Чину. Попри різні недоліки цього навчального закладу, було у ньому щось, за що учні любили його й відчували до нього глибоку симпатію. Сама атмосфера: старовинний монастир, вибране товариство, добре виховання, — сприяло цьому.

Після закінчення VI класу гімназії Іван разом з п'ятьма іншими учнями (третина класу) 30 серпня 1933 р. вступив до василіянського новіціяту у Крехові, під час облечин прийняв ім'я Ісидор. У той час маґістром новиків був о. Павло Теодорович, глибокодуховна і мудра людина, добрий вихователь. Новики, яких було того року 39, захоплювалися ним, любили і поважали його.

Перші монаші обіти бр. Ісидор склав у Крехові 4 грудня 1935 р., після чого розпочав подальші гімназійні студії. Навчався у Лаврівському (1935-1936 рр.), а потім у Добромильському (1936-1938 рр.) монастирях, де в той час було 35 студентів. У 1938 р. разом з 5-ма іншими братами переїхав на філософські студії до Кристинополя (нині Червоноград). Там застала їх війна. Новий кордон проходив по річках Бугу й Солокії, тож господарство монастиря опинилося по інший бік кордону, а отже монастир, в якому проживало 30 монахів, — священиків і братів (з них 21 студент), — залишився без засобів для існування. І все-таки навчання продовжувалося, допомагали, чим могли, добрі люди.

У воєнних обставинах закінчили другий рік філософії у Кристинополі. Потім кількох студентів, у тому числі бр. Ісидора Патрила, вислано на дальші студії до м. Оломоуца в Моравії. Завдяки ініціативності о. Павла Миськова, ЧСВВ, який навесні 1939 р. був у

■ *о. Ісидор військовий капелян (1946 р.)*

■ *о. Ісидор служить Божественну Літургію разом з Блаженнішим Мирославом Любачівським*

цьому місті духівником семінаристів-богословів Мукачівської єпархії, від 17.10.1939 р. вдалося примістити в архиєпархіяльній семінарії Оломоуца 24 василіянських студентів богослов'я з Лаврова та 5 їхніх викладачів. Також вислано туди 5 студентів з Кристинополя. Після різних пригод під час подорожі в неділю 10.11.1940 р. брати приїхали до Оломоуца й розпочали подальше навчання. Проте вже через кілька місяців німецька влада Протекторату Чехії і Моравії закрила чеські духовні семінарії. Довелося переїхати до Праги і до Відня.

19.01.1941 р. 18 братів, серед них бр. Ісидор, переїхали до Праги і поселилися в німецькій духовній семінарії. Там продовжили навчання на богословському факультеті Карлового університету. Оскільки не мали грошей на трамвай, 10 км до факультету і назад зазвичай щодня долали пішки. У Празі 27 квітня 1941 р. бр. Ісидор склав Богові вічні обіти у Василіянському Чині. Одночасно з богословськими студіями він, як і багато його співбратів, вивчав історію та педагогіку в Українському Вільному Університеті, і закінчив його у 1944 р. докторатом з філософії, захистивши у професора Августина Волошина дисертацію: «Педагогія Києво-Могилянської Академії (1631-1817)». Цю роботу почав писати у Празі, а закінчив в моравській Острави, завдяки тому, що бібліотека у Празі висилала книжки на його замовлення.

У німецькій семінарії василіянські студенти пробули лише два роки, бо на початку листопада 1942 р. німецька поліція вигнала їх звідти, так що змушені були шукати помешкання в різних латинських монастирях, але навчання в семінарії продовжували. Та вже 15 лютого 1943 р. німецька поліція перервала їхні студії і через чеське Робітниче бюро праці вислала усіх, — 13 студентів та отців Павла Миськова й Арсенія Кулибабу, — на роботу у вугільній шахті в Острави (Моравія). У Празі залишили тільки шістьох василіян, через їх стан здоров'я, але знайшли їм роботу на місці.

В Острави проживали у різних монастирях і церковних будівлях, а працювали як робітники у шахті, щоправда не під землею, а нагорі. Директор-німець ставився до них добре. Бр. Ісидор перебував з о. Анастасієм Ключиком при монастирі сестер св. Хреста й у ньому прийняв 2 травня 1943 року, разом з бр. Володимиром Сютиком, дияконські та священичі свячення з рук єпископа-помічника Оломоуцького Станіслава Зелі.

У цьому місті семінаристи працювали до 20 травня (а частина — до 12 липня) 1943 р. Німецька поліція у Празі примусила їх до праці без відома властей з Берліна, і як тільки ті довідалися, було дано наказ повернути їх на навчання. Проте, знаючи ставлення поліції до них, усі василіяни, які вже закінчили навчання, негайно виїхали до Галичини. Залишилося лише кілька, серед них о. Ісидор Патрило. Але навчатися довелося недовго, бо 28.12.1943 р. з'явився наказ з'явитися всім наступного дня на залізничній станції. Відтак усіх під конвоєм відвезли до кордону з Генерал-губернаторством (окупованою Польщею) і там відпустили, бо недалеко був фронт. Так новоієреї одержали можливість відвідати свої родини і відправити для них приміційну Св. Літургію. Якщо просили

б про це в гестапо навіть на колінах, їм би, з певністю, не дозволили, а так ще самі й завезли ближче до дому. Дивні дороги Божого Провидіння! Так о. Ісидор мав можливість відправити першу Службу Божу для найближчої родини в Лежайську на Різдво 7.01.1944 р., а потім для дальшої рідні в Судовій Вишні у неділю 16.01.1944 р.

Настоятелі призначили о. Ісидора до монастиря у Перемишлі, де він перебув до 30 травня 1944 р., а далі як студент університету отримав дозвіл від німецької влади на повернення на навчання до Праги. Приїхавши туди, о. Ісидор оселився в монастирі сестер-урсуланок, але ненадовго, бо гестапо, довідавшись про його повернення, пригрозило йому арештом. Хоч не мало підстав, бо повернення було легальним, все ж змусило його виїхати з Протекторату Чехії і Моравії.

Повернутися на Галичину о. Ісидор не міг, бо там уже були радянські війська, тому дозволили йому виїхати до Німеччини. А йому якраз треба було туди, щоби здати екзамен у проф. Івана Мірчука, який проживав у Берліні. Чи ж не знак Божої опіки?! Так навчання було завершене, і після іспитів о. Ісидор звернувся до о. Петра Вергуна, Апостольського Адміністратора для українців-католиків у Німеччині, який проживав у Берліні, а той 29.07.1944 р. призначив його душпастирем для українців-католиків у єпархії Мюнстер та Падерборн (Західна Німеччина).

Під час перебування у Мюнстері о. Ісидор мешкав у будинку духовної семінарії, де його тепло прийняв єпископ Мюнстера кардинал Фон Ґаллен, чи не єдиний, хто прилюдно на проповіді виступив проти всемогутнього тоді Гітлера. З Мюнстера о. Ісидор їздив правити Св. Літургію до багатьох українських осередків: до ближчих — на велосипеді, до дальших — поїздом. Праці було так багато, що постійно недосипав. Усюди о. Ісидор зустрічав доброзичливість і жертвенність людей: як німців (священиків і монахинь, які його приймали, хоч коли б він до них не приїхав, навіть по півночі), так і українців.

Після закінчення війни о. Ісидор перебував у таборі Батгорн для переселенців зі Східної Європи, до інших місць доїжджав автомобілем, який виділила англійська влада, під контролем якої опинилася Західна Німеччина. Щоб мати змогу без перешкод служити для українців, він вписався до числа капеланів першої танкової дивізії, з правом носити військовий одяг. У 1946 р. разом з англійськими військовими отець відвідав найбільші італійські міста (Мілан, Венецію, Неаполь), а також був у Римі, де зупинявся в монастирі Головної управи Чину, тоді напівпорожньому, на площі Мадонна Деі Монті.

Переходячи від табору до табору, 19.02.1948 р. о. Ісидор переїхав до Англії, але як звичайний робітник, бо священиків тоді ще не приймали. Там працював перекладачем у поштовому відділенні в Гаррогейті та у великому таборі переселенців Фал Саттон, а пізніше на текстильній фабриці у м. Лідс. У неділі відправляв там, де не було жодного священика.

У 1949 р. о. Ісидор кораблем «Андес» переплив до Аргентини і 16 січня прибув до її столиці — Буенос-Айресу, де був василіянський

■ *о. Ісидор (1955 р.)*

монастир. Там він перебував три роки, обслуговував церкви у місцевостях Доксуд, Вероніка, Сан-Мартин, Валентин-Алсіна. Крім того, навчав в українських школах у Буенос-Айресі, Валентин-Алсіні, Доксуді.

На початку 1952 р. о. Ісидор переїжджає до Рима, оскільки о. Архимандрит Теодосій Галущинський призначає його своїм особистим секретарем. Того ж року здає загальні іспити з богослов'я в Папському університеті св. Томи «Анжелікум» у Римі та здобуває ліценціят, а наступного року захищає там докторську дисертацію з богослов'я на тему: «Peter Mohyla und seine Akademie. Beitrag zum Studium ьber Kenntnis und Einfluss des hl. Thomas in der Ukraine» («Петро Могила і його Академія. Причинок до дослідження про знання і вплив св. Томи в Україні»), яка, проте, залишилася в рукописі, не була опублікована. Під час перебування о. Ісидора в Римі під час візитації в Канаді помирає о. Теодосій Галущинський, у якого він був секретарем. Тож молодому священикові доручили очолювати Українську секцію Радіо Ватикану, і він виконував це завдання у період від 7.09.1952 р. до 10.07.1953 р., готуючи програми, які транслювалися на Україну.

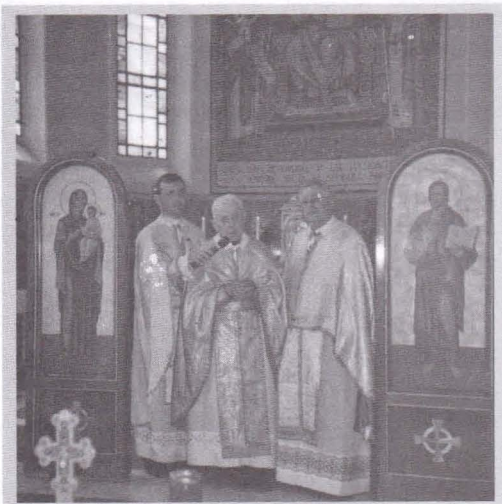

■ *о. Ісидор Патрило проповідує для народу з нагоди 60-ліття священства (Рим, 18 травня 2003)*

Після Генеральної Капітули Василіянського Чину, яка відбулася в Римі з 25.02 до 17.03.1953 р., о. Ісидор повертається до Буенос-Айреса, оскільки в Аргентині дуже бракувало священиків, а о. Володимира Ковалика, тодішнього Протоігумена в Аргентині, було обрано на становище Генерального економа і покликано до Рима. Але вже 1955 року о. В. Ковалик повернувся в Аргентину, і о. Ісидор, призначений 4.06.1955 р. на уряд Генерального економа, знову їде до Рима. Цього разу їде через Бразилію, де за дорученням Протоархимандрита о. Павла Миськова проводить економічну візитацію монастирів цієї Провінції (5.08-27.09.1955 р.). До Рима о. Ісидор прибув 8 жовтня 1955 р.

За порадою о. Протоархимандрита він записався на студії церковного права при Латеранському університеті, які закінчив у 1958 р., а 1961-го захистив там докторську дисертацію на тему: «Episcopi-Metropolitani Kievo-Halicienses; attentis praescriptis motu proprio «Cleri sanctitati» (видана друком у І секції «Записок ЧСВВ»). Від 1957 р. був настоятелем Римської обителі та опікувався василіянськими студентами, яких тоді було понад 20.

Виконуючи обов'язки Генерального економа, о. Ісидор Патрило у 1957 і 1959 роках проводив економічні візитації у василіянських монастирях США і Канади. У 1958-1963 роках, під час праці II Ватиканського собору, брав участь у комісії по виданні Святого Письма Старого і Нового Завіту українською мовою в перекладі з оригінальних текстів о. Івана Хоменка. Головою цієї комісії був спочатку о. Йосиф Мартинець, але коли його 7.06.1958 р. призначили єпископом, головування в комісії прийняв о. Атанасій Великий, а після нього — о. Тарас Олійник. Спочатку комісія збиралася двічі на тиждень, а згодом майже щодня. Завданням о. Ісидора було знайти мовних і стилістичних коректорів української мови і вести з ними листування. Також до його обов'язку як Генерального економа, а від

27.02.1962 р. і Прокуратора Чину, належало економічне забезпечення проекту, тобто збирання коштів і видання готової книги друком, з чим він достойно справився. У 1962-1963 роках о. Ісидор пробув більше у Мюнхені, ніж у Римі, бо там друкувалося Святе Письмо. Спочатку треба було допильнувати набирання шрифту, а потім коректи цілого Святого Письма. Це о. Ісидор робив особисто — надто відповідальним було завдання, надто дорогоцінною Книга, яка мала потрапити до рук україномовного читача.

У 1962 р. о. Ісидор став директором Римського василіянського видавництва, знаного з двох серій книг: «Записки Чину святого Василія Великого» та «Українська духовна бібліотека». У лютому 1963 р. Генеральна Капітула обрала Протоархимандритом Чину о. Атанасія Великого, а той, за згодою Консульторів, призначив о. Ісидора Патрила Генеральним секретарем, і цей обов'язок він виконував до червня 1975 р., а одночасно був економом василіянської Римської обителі.

З 26.06 по 9.07.1965 р. за доручення о. Протоархимандрита о. Ісидор провів першу канонічну візитацію у Варшаві. Крім монастиря у Варшаві він відвідав також отців у Перемишлі, де була греко-католицька парафія, у Старому Курові, де отці обслуговували латинську парафію. Також о. Патрило зустрівся з кардиналом Стефаном Вишинським, ординарієм для греко-католиків у Польщі, якому повідомив про мету свого приїзду, і який прийняв його дуже прихильно. Після зустрічі з усіма отцями і братами о. Патрило за доручення о. Протоархимандрита призначив протоархимандричим делагатом о. Йосафата Романика і повідомив про це кардинала С. Вишинського. Також ще тоді о. Ісидор познайомився з секретарем кард. Вишинського, пізнішим кардиналом Юзефом Ґлемпом, який, відвідуючи Рим, пізніше не раз бував у василіянському монастирі.

Того ж 1965 р. о. Ісидор вперше після війни відвідав свою родину в Україні. Приплив до

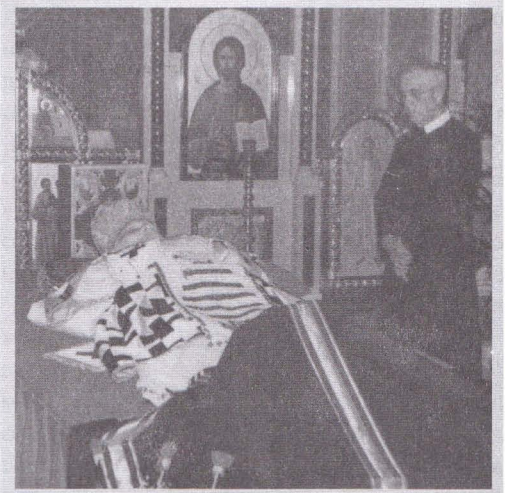

■ *о. Ісидор на похороні Блаженнішого кир Йосифа Сліпого (Рим, собор св. Софії, 8 серпня 1984)*

Одеси кораблем, який курсував між Венецією і Кавказом, і, щоби не викликати підозри, щойно в Одесі повідомив про свій приїзд батька, а той розіслав телеграми родині. Не обійшлося й без прикрої зустрічі з представниками т. зв. Товариства зв'язків з українцями за кордоном, які мали за завдання заповнити час іноземного туриста та контролювати його дії.

Удруге свою родину о. Ісидор відвідав в 1968 р., коли з о. Атанасієм Федюком їхав як турист через Варшаву, Вільнюс, Ленінград, Москву, Київ. Тоді у Львові мав також зустріч з деякими отцями-василіянами з України. Третій приїзд припав на 1971 р., на цей раз отець мандрував автомобілем з іншими двома отцями-василіянами: Климентієм Корчагіним і Тарасом Олійником.

У 1971 р. о. Ісидор як знавець східного канонічного права був запрошений Головною управою сестер-василіянок на їхню Генеральну капітулу, яка відбувалася в Албано біля Рима. Там від 21 червня до 10 серпня він щодня служив Святу Літургію і допомагав при осучасненні їх правил, згідно з розпорядженнями II Ватиканського собору.

У 1974 р. о. Ісидор знову був на Україні

разом з о. Романом Кравцем. Зустрівся в Одесі майже з усією родиною, крім батька, який помер у 1972 р. на 81 році життя. Ще перед тим відійшли у вічність два його брати, обидва були вояками УПА: Володимир загинув, Євгена засудили на смерть, але цю кару було замінено на довічне ув'язнення. Був у сибірських таборах, а через 15 років його звільнено за амністією і там, уже на пенсії, він помер у 1967 р.

Починаючи з 1973 р., о. Ісидор був членом Літургійної комісії Василіянського Чину, яка працювала над перекладом та виданням «Молитвослова», остання редакція якого вийшла друком 1990 року. Також під час довголітнього перебування в Римі о. Ісидор завжди плідно співпрацював з Ватиканським Радіо, служив Святі Літургії, проповідував, готував тематичні проповіді. Його мелодійний голос, щире і глибоке, сповнене Божої правди, слово западали в серце і душу слухачів, зміцнюючи їхню надію. Багато його проповідей вийшло друком у збірках радіопроповідей з Ватикану: «Символ віри», «Заповіді Божі і церковні», «Апостольські повчання на неділі», «Нагірна проповідь Ісуса Христа», «Джерела Божих ласк», «Отче наш», «Свята місія» та ін.

■ *Головна управа Василіянського чину (1994 р.)*

Крім того, о. Ісидор 14 років був капеланом Сестер Служебниць у Римі, за цей час дав їм кілька серій реколекцій. Також був автором статей до журналів «Життя» (Аргентина), «Світло» (Торонто, Канада), «Записки ЧСВВ»; до енциклопедій: Енциклопедія Українознавства, Енциклопедія Української Еміграції та ін.

У 1976 р. Генеральна Капітула Василіянського Чину обрала о. І. Патрила Протоархимандритом Чину на 12 років, а Генеральна Капітула 1988 р. переобрала його на це становище ще на один термін (цього разу, за зміненими Правилами, на 8 років, до 1996-го). У цей час він був також консультором Священної Конгрегації для Східних Церков і брав участь у працях комісії, яка готувала до видання Кодекс Канонів Східних Церков. Крім того, о. Ісидор Патрило був членом Українського богословського наукового товариства, дійсним членом Історично-філософської секції Наукового товариства ім. Шевченка та Української Вільної Академії Наук у США. Брав участь в різних конференціях, де виголошував доповіді, дописував до багатьох наукових видань, зокрема відомі його статті з історії Василіянського Чину та української Церкви, церковного законодавства. Але, мабуть, найбільш відома і шанована в колах науковців його тритомна праця «Джерела і бібліографія історії Української Церкви», якій присвятив багато часу, і яка свідчить не тільки про ерудицію автора, а й про широту його наукових устремлінь (четвертий том є наразі не виданим).

Свій обов'язок Головного настоятеля Чину о. Ісидор виконував із великою старанністю і посвятою, відвідуючи монастирі і Провінції, зустрічаючись із поодинокими ченцями. Хотів передати іншим своє розуміння змісту посвяченого Богові життя, надихаючи їх не зупинятися на поверховому виконуванні монаших практик, а зростати у синівських почуттях до Бога, змагаючи до святості життя. Намагався підтримувати якнайкращі відносини з церковною ієрархією, зокрема з єпископами

УГКЦ, засвідчуючи кожному, що Василіянський Чин не шукає для себе привілеїв чи визнання, але прагне передусім Божої слави і спасіння людських душ. Окремою турботою о. Ісидора як Протоархимандрита було виховання молодих ченців і священиків. Він намагався чи під час канонічних візитацій, чи в особистих розмовах підтримати і зміцнити бажання молодших ченців зростати у вірності Богові.

Особливо дбав про Українську Провінцію Чину, зокрема після того, як Церква в Україні отримала свободу, по кілька разів на рік сам приїжджав в Україну, надавав духовну, матеріальну допомогу, а також скеровував сюди найкращих ченців з інших Провінцій. Як Настоятель о. Ісидор Патрило відзначався далекоглядністю і проникливістю, у діях — виваженістю і мудрістю, у взаєминах з іншими — невимушеністю, щирістю і простотою. За скромним виглядом монаха вгадувалася сила духа, ніжність почуттів, мудрість вченого, розсудливість практика, рішучість діяча, дбайливість душпастиря, святість слуги Божого. А жив скромно, невибагливо, хоч міг чи то як настоятель, чи пізніше з огляду на вік шукати для себе винятків.

Після закінчення в 1996 році терміну протоархимандричого служіння о. Ісидор далі залишається в Римі, де, як і раніше, невтомно працює: і як науковець, і виконуючи різні обов'язки й доручення настоятелів. У літній період майже щороку приїжджає в Україну, де читає лекції на літніх катехитичних курсах і курсах постійної формації для священиків-василіян, виконує інші служіння, а також, при нагоді, відвідує свою родину, до якої завжди відчував глибоку симпатію.

У кінці липня 2001 р., під час перебування в Україні, о. Ісидор, можливо, внаслідок перенесеного мікроінсульту, почав швидко втрачати зір, консультації лікарів у Львові не дали бажаного результату. Спочатку поступово згасає праве око, пізніше ліве. До Рима на початку вересня о. Ісидор повернувся майже

■ *о. Ісидор ПАТРИЛО, ЧСВВ серед отців, які в серпні 1997 року були на курсах у Золочеві*

незрячим, трохи бачив тільки лівим оком, а потім зір зовсім зник. Однак, обмежений у своїх діях, залежний від послуг співбратів із Чину, які опікувалися ним, він не втрачав сили духа і тверезості мислення. Не опускав ніколи молитви, звертаючись до Бога зі щирою і повною довір'я побожністю. Перебував далі у Римі, а від 2004 року на літо приїжджав до Крехова. У 2006 році він на постійне місце мешкання переїхав до України, до монастиря св. Йосифа у Брюховичах біля Львова, де і перебував останні роки під дбайливою опікою ченців Василіянського студійного дому. Відвідували його також рідні, зокрема сестри і брат Богдан.

У понеділок, 27 жовтня 2008 р., в передобідній час, невдовзі після Святого Причастя, перестало битися серце славетного монаха-василіянина: так о. Ісидор передав Господеві свою благородну душу, освячену довгим життям у Божій службі і терпеливим перенесенням з любов'ю і довір'ям до Бога різноманітних невигод. Вдивляючись у його життя, бачимо о. Ісидора як такого, який цілковито віддав себе в Божі руки, а тому був спроможний побачити діла Господні у своєму житті.

ВІДПРОВАДЖЕНО ДО ВІЧНОСТІ ІЄРОМОНАХА ЧСВВ ІСИДОРА ПАТРИЛА

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

27 жовтня 2008 року в Брюховичах відійшов до Господа по вічну нагороду вислужений довголітній Протоархимандрит Василіянського Чину св. Йосафата о. Ісидор Патрило, ЧСВВ.

Чернечий парастас відбувся у монастирській каплиці св. Йосифа Обручника Василіянського інституту. Завітали на нього Блаженніший Любомир Гузар, Глава УГКЦ, владики Гліб Лончина, СУ, Софрон Мудрий, ЧСВВ, о. Дмитро Григорак, ЧСВВ, адміністратор Бучацької єпархії, василіянські священнослужителі, зокрема чинний Протоархимандрит із Рима о. Василь Ковбич, ЧСВВ, Протоігумен оо. Василіян в Україні Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, Протоігумен оо. Василіян із Польщі о. Ігор Гарасим, ЧСВВ, разом із о. Юліаном Ковалем, ЧСВВ, сестри-монахині, родичі покійного.

Блаженніший Любомир у своїй промові підкреслив, що померлий відзначався гарним спілкуванням, вмів налагоджувати потрібні контакти з усіма і був миротворцем — уносив до церковної спільноти дух миру... За

■ *під час парастасу*

■ *Блаженніший Любомир ГУЗАР*

єпископом-емеритом Софроном Мудрим, це був патріарх монашества.

Після монашого парастасу тіло о. Ісидора Патрила було відвезено в супроводі студентів-василіян до Крехівської обителі, яка запам'ятала найперші кроки покійного ієромонаха в монашестві. Тут відслужено панахиду.

28 жовтня у крехівському храмі св. Миколая Чудотворця відбулася Архиєрейська св. Літургія, на котру теж завітали Кир Діонізій Ляхович, ЧСВВ, Софрон Мудрий, ЧСВВ, Протоархимандрит о. Василь Ковбич, ЧСВВ Протоігумен зі Львова Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, з Польщі — Ігор Гарасим, ЧСВВ, та інші.

У проповіді владика Діонізій зауважив, що треба радіти, бо ж наш брат сповнив свою дорогу, годився завжди з Божою волею, віддавши свій останній подих Отцеві... Також єпископ Діонізій поділився спогадами про добре знаного йому о. Ісидора Патрила. Спомин, подяка і молитва були трьома своєрідними ключами проповіді. «Він зробив дуже велике добро для Чину, Церкви, Божого народу». За промовцем, життя о. Ісидора постає сьогодні перед нашими очима у спомині, подяці й молитві...

■ *тіло о. Ісидора Патрила було відвезено до Крехівської обителі*

Звернувся до присутніх у храмі і о. Протоархимандрит Василь Ковбич, ЧСВВ. Отець наголосив на трьох прикметах, чеснотах померлого слуги Всевишнього, а саме — на його *непохитній вірі*, в якій він просвічувався Божим Словом, вельми його любив, *великій отцевій жертві*, адже був готовий повсякчас до праці й до жертви, завмираючи для себе у турботі про інших, і так само — на тому, що як людина о. Ісидор був у житті *миротворцем*, вмів примирити людей, прикликати їх до призадуми. «Варто жити цими його прикметами, і це буде найліпший спосіб пам'яті про нього», — мовив о. Протоархимандрит.

Після панахиди та останнього цілування о. Ісидора Патрила, ЧСВВ, поховали на місцевому монашому цвинтарі серед мальовничої природи поруч з іншими отцями й братами з Чину, що вже відійшли до нашого Господа раніше...

На основі джерельних матеріалів та автобіографічних записок блаженної пам'яті о. Ісидора Патрила, ЧСВВ

ОТЕЦЬ ЙОСАФАТ ПАВЛО ВОРОТНЯК, ЧСВВ (*6.07.1948 — †22.10.2008)

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ

Народився Павло Воротняк 6 липня 1948 р. в сім'ї Андрія Воротняка та Софії, з дому Главацької, у с. Брезік поблизу містечка Прнявор, що за сорок кілометрів від м. Баня Луки у Боснії (тепер це Республіка Боснія та Герцеґовина). Був наймолодшою дитиною у сім'ї, в якій, крім нього, було ще три брати (Петро, Василь, Іван) і чотири сестри (Анна, Стефанія, Марія — с. Надія, СНДМ, і Катерина — с. Татіяна, СНДМ).

Рід о. Йосафата по батьковій і материній лінії виводиться з Тернопільщини. Його батько народився у с. Чистопади Зборівського р-ну, де проживав із сім'єю дідусь о. Йосафата, Йосиф Воротняк, сам родом із с. Підберізці; мамина ж родина походить із с. Ласківці на Теребовлянщині. Батьки о. Йосафата розділили долю багатьох переселенців із Галичини, яких уряд Австро-Угорської держави від початку 80-х років XIX ст. заохочував переїжджати на нещодавно приєднані до неї балканські території. Люди виїжджали сім'ями, сподіваючись на кращі умови життя, бо ситуація в Галичині була вкрай важкою: несправедливий розподіл землі, нестача робочих місць, кількість населення, що зростала, а з тим і різноманітні політичні і соціальні проблеми, — усе це спонукало шукати кращої долі на чужині.

Українських переселенців з Галичини у Брезіку, рідному селі о. Йосафата, було родин сорок. Прибули вони сюди після 1910 р., отримали важкі до обробітку землі, які нерідко ще треба було відвойовувати. Доводилося

■ *отець Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ*

витривалою працею здобувати для себе хліб, та і державі необхідно було щороку сплачувати податок. Так діти змалку вчилися пильності у праці, допомагаючи батькам на ріллі, чи випасаючи худобу.

Дитинство о. Йосафата припало на повоєнні роки, час матеріальної скрути. Виховувався у звичайній селянській родині, проте дружній, працьовитій і побожній, національно і релігійно свідомій. Батько, хоч не мав надзвичайної освіти, був людиною інтелігентною, деякий час його обирали війтом у селі. Мати не мала змоги одержати освіту, але читати вміла, та, найголовніше, вміла навчити дітей бути чуйними, добрими до інших, а також навчила молитви і любові до Бога. Взагалі, українські родини в Боснії здобули собі повагу в сербів, зберегли свою національну ідентичність та приналежність до Греко-Католицької Церкви. Це найперше стосується й родини о. Йосафата, у якій з восьми дітей два брати стали священиками (о. Василь і о. Йосафат), а дві сестри — монахинями.

До школи доводилось далеко ходити, оскільки в рідному селі були тільки два початкові класи. А після уроків треба було працювати, здебільшого пасти худобу. Ще з молодих років у серці Павла з'явилася думка стати священиком, з роками вона переросла у рішення, щоправда, тоді він ще не знав, що священик може залишитися неодруженим. Це вже згодом, коли навчався в малій семінарії у Крижевцях, познайомився з неодруженими священиками і монахами, і відтоді відчув покликання до такого способу служіння Богові і Церкві. Цьому сприяло також і те, що його рідні сестри, спочатку наймолодша, Катерина, у 1959 році, а через рік і друга, Марія, вступили на новіціят до Згромадження сестер-служебниць Непорочної Діви Марії у с. Руський Керестур.

Закінчивши другий клас малої семінарії, влітку 1965 р., сімнадцятирічний Павло з двома своїми товаришами-ліцеїстами приїхав до м. Кули у Воєводині (провінція Сербії), щоби вступити тут до василіянського монастиря. На той час у Кулі проживали двоє василіян: о. Методій Біляк, настоятель монастиря, та о. Венедикт Сабов, парох церкви. Усі три юнаки 30 серпня 1965 р. були прийняті на кандидатуру, а через півроку, 12 лютого 1966 р., тут же у Кулі, прийняли з рук їхнього маґістра о. Методія Біляка, василіянську чернечу рясу. Тоді Павло Воротняк отримав нове ім'я Йосафат на знак особливої посвяти себе Богові в монашому стані.

Подальше новіціятське випробування проходило в новіціятському домі отців єзуїтів у м. Загребі, де маґістром був о. Іван Кукула, ТІ. Там же, у Загребі, бр. Йосафат 3 вересня 1967 р. складає Богові, на руки о. Методія Біляка, перші чернечі обіти. Перебуваючи у Загребі, продовжує тут своє подальше навчання і здобуває середню освіту. Ще зовсім молодий, бр. Йосафат переніс важку втрату: у 1969 р. помирає його люба мати Софія.

У 1970 р., за рішенням настоятелів, бр. Йосафат переїжджає до василіянського монастиря у м. Римі, на Авентинському пагорбі, де вже тоді був осідок Генеральної управи

Василіянського Чину і студентат. Тут навчається в Папському атеней (університеті) св. Ансельма, що під проводом отців Венедиктинців, де закінчує повний курс філософії і богослов'я і здобуває ступінь бакалавра.

Під час навчання в атеней св. Ансельма відбулися ще інші важливі події в житті ченця Йосафата. У Квітну неділю, 7.04.1974 р., він, разом з братами Доротеєм Крефером та Петром Блащишиним з Бразилії, складає Богові, на руки о. Протоархимандрита Атанасія Великого, довічну професію у Василіянському Чині. А ще через рік отримує дияконські свячення з рук Преосвященного Кир Мирослава Марусина. Цього ж року, на свято апостолів Петра і Павла, 29 червня, приймає священичі свячення з рук Вселенського Архиєрея Папи Павла VI в соборі св. Петра в Римі.

Зваживши на успішність навчання о. Йосафата, його залишають у Римі на подальші студії, і в 1975-1978 роках він навчається в Папському Східному Інституті на спеціальності «літургіка», здобуваючи ліценціят зі східних церковних наук.

У 1979 р. о. Йосафат повертається до Кули, на допомогу о. Методію Біляку, який, після

■ *з братами Василіянами*

смерті о. В. Сабова у 1971 р., довший час сам обслуговував місцеву парафію. Молодий і повний завзяття священик вніс немало енергії в життя парафії, а допомога старшого віком і досвіченого настоятеля була для нього можливістю дальшого зростання.

Стараннями о. Методія і о. Йосафата у 1982-1983 роках в Кулі починається будівництво нових церкви і монастиря на місці монастирського будинку по вул. XVI Дивізії, 71. Цей дім із земельною ділянкою ще в 1956 році було придбано у родини Біндас і пристосовано під монастир, з окремою прилюдною каплицею, в якій щодня відправляли Святу Літургію та молитовні часи. Для богослужінь у неділі і святкові дні місцева греко-католицька громада, починаючи з жовтня 1958 р., використовувала, за домовленістю з римо-католицьким парохом о.-доктором Акилою Джулою, каплицю св. Рокка по вул. XVI Дивізії, 39. Хоч громада, яка налічувала півтори тисячі осіб, віддавна добивалася в держави дозволу на будову нової церкви, лише по 20 роках такий дозвіл нарешті отримали. Церкву, названу на честь св. священномученика Йосафата, при допомозі жертводавців з-за кордону, збудували досить швидко, так що вже 7 серпня 1983 р. відбулося її посвячення. Наступного року відбудовано просторий монастирський будинок, а ще через рік облагороднено прилеглу територію, подвір'я і город, поставлено огорожу. У 1986 р. споруджено і посвячено іконостас у церкві, а згодом влаштовано парафіяльну домівку та нову бібліотеку.

Окрім душпастирської праці в самій парафії в Кулі, отці виконують в цей час ще й інші служіння: обслуговують кілька дочірніх церков, надають провід Третьому Чинові св. Василія Великого, голосять реколекції, дають духовні науки сестрам-служебницям і сестрам-василіянкам. У цей час на допомогу отцям у Кулі приходять сестри-служебниці; дві перші з них, Софія Костюк і Татіяна Воротняк, старша

сестра о. Йосафата, 1 липня 1988 р. засновують у частині парафіяльного будинку свій монастир. Сестри працюють у державному старечому будинку в Кулі, але також ведуть кухню і господарство, долучаються до життя парафії, дбаючи про красу храму, катехизуючи дітей і молодь, виконуючи інші служіння.

Цей 1988 рік, рік тисячолітнього ювілею християнства на Русі, ознаменував початок відродження Церкви в Україні. Він був для о. Йосафата роком немалих втрат: 14 липня відходить до вічності о. Методій Біляк, і відтоді о. Йосафат залишається єдиним душпастирем в Кулі. Цього ж року помирає рідний батько о. Йосафата. Щоправда, у травні того року одержує священичі свячення о. Григорій Планчак, який навчається у цей час у Римі, а під час вакацій перебуває в Кулі, де допомагає в монастирі і на парафії.

Діяльність о. Йосафата як священика не обмежується парафією в Кулі, його неодноразово запрошують до Рима — давати реколекції для студентів Колегії святого Йосафата, ченців і студентів-василіян, студентів Українського Католицького Університету. Він також проводить місії в Югославії та в Німеччині, проводить реколекції для сестер-монахинь і семінаристів. Під час свого перебування в Кулі він їздить в Україну як турист, і при цьому виконує різноманітні доручення настоятелів Чину, стаючи зв'язковим між Головною управою і отцями підпільної Церкви в Україні, чим наражає себе на небезпеку.

■ *Вінчання молодят*

У жовтні 1992 року, коли Церква в Україні була вже вільною, але мала велику потребу в духовних наставниках, настоятелі скеровують о. Йосафата в Україну, доручаючи йому обов'язок соція (помічника магістра) Крехівського новіціяту. До монастиря в Кулі призначають тоді о. Григорія Планчака. Через кілька місяців, у травні 1993 р., о. Йосафата переводять до Червонограда, де він стає настоятелем монастиря св. Юрія, але на короткий час. Наприкінці 1993-го знову бачимо його у Крехові, де від 15 грудня переймає обов'язки магістра новіціяту. Проте вже на початку 1995 р. його знову призначають настоятелем монастиря св. Юрія в Червонограді.

Під час свого перебування в Крехові о. Йосафат, крім обов'язків, пов'язаних із проводом новіціяту, виконував деякі інші: був провідником сестер-монахинь у Львові і Брюховичах, давав місії і реколекції. Новики запам'ятали його як людину відкриту, здатну до діалогу, а також як вихователя, який навчає інших не лише словом, але й прикладом.

Ставши настоятелем монастиря у Червонограді (Кристинополі), о. Йосафат поринув трохи в інший світ. Крім душпастирської і виховної діяльності (від 1993 р. у монастирі діяв василіянський ліцей), необхідно було перейматися питанням ремонтів у церкві і монастирі. Передусім о. Йосафат дбав, щоби те, що лагодили, було впорядковано на совість, не будь-як. Спостерігши, що парафіяни потребують поглиблення релігійної освіти, о. настоятель організовує загальноміські вечори-зустрічі, на яких висвітлює зміст поодиноких правд віри та норм християнського життя, відповідає на запитання, порушує важливі для громади теми. Також організовує для вчителів чотирирічні катехитичні курси. Дуже дбає про те, щоби юнакам, які навчалися в ліцеї при монастирі, створити якнайкращі умови для

■ *хрещення новонародженної дитинки*

життя, навчання і виховання. Немало з них пізніше вступили до Василіянського Чину, стали або готуються стати священиками.

У серпні 1997 року, в зв'язку з деякими змінами у проводі Провінції, о. Йосафата Воротняка переводять з Червонограда до Львова і згодом призначають парохом церкви св. Андрія. Велика парафія у найбільшому місті Західної України вимагала багато посвяти, організаторського хисту та виваженості і терпеливості у спілкуванні з різними людьми. О. Йосафат намагався виконувати сумлінно покладені на нього обов'язки, дбав про духовний провід різних товариств при церкві св. Андрія, зокрема молодіжного товариства «Містична троянда».

Ще будучи в Крехові і Червонограді, а пізніше під час свого служіння у Львові, о. Йосафат особливу увагу звертає на провід молодих людей, зокрема тих, яких іскра Божої любові спонукає до вибору монашого або священичого стану. Завдяки йому багато осіб пішли дорогою служіння Богові, відгукнувшись на Боже покликання, яке о. Йосафат допоміг їм розпізнати. Іншою справою особливої дбайливості ревного душпастиря була опіка над тими, що перебувають у труднощах, зокрема турбота про узалежнених від алкоголю чи наркотиків, членів розбитих через конфлікти сімей. Також молиться над хворими, допомагає молитвою кожному, хто про це його просить.

Ще починаючи з березня 1994 р. о. Йосафат був членом редколегії часопису «Місіонар», а восени 1997 р. його призначають головним редактором. На посаді головного редактора о. Йосафат трудиться до 2005 р., за цей час журнал зростає і за якістю оформлення, і за змістом матеріалів, які в ньому публікуються, і за тиражем. Будучи провідником священичої вітки III Чину св. Василія Великого, о. Йосафат заохочує священиків до розповсюдження цього часопису у своїх парафіях, таким чином виконуючи місію поширення Божого Слова і донесення його до якнайширшого кола вірних. У цей час покращується матеріальна база редакції, вдається виробити для часопису реєстраційне свідоцтво, щоб він міг розповсюджуватися «Укрпоштою» за підпискою по цілій Україні. Також зростає попит на журнал між людьми.

Будучи головним редактором «Місіонаря», о. Йосафат виконує також, за рішенням настоятелів, обов'язок директора місій василіянської Провінції в Україні. Його завданням є організація місійної і реколекційної діяльності священиків-василіян, координація місій та реколекцій у парафіях. Звичайно, дуже багато місій і реколекцій провів він і сам, в різних куточках України, завжди намагався залучити до цієї справи молодих священиків, братів-монахів, монахинь різних Чинів і Згромаджень УГКЦ.

Якийсь час від 1996 р. о. Йосафат був референтом Синкела Львівської архиєпархії до справ жіночих монаших Згромаджень. Починаючи з 1997 р., був членом Пресвітерської ради Львівської архиєпархії, а також Головою катехитичної комісії Львівської архиєпархії УГКЦ, готував до друку різні видання катехитичного змісту. Також був викладачем Василіянського інституту філософсько-богословських студій у Золочеві, Львівської богословської академії, Колегії Патріярха Мстислава Харківсько-Полтавської

єпархії УАПЦ, інших навчальних закладів.

На Капітулі Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні у лютому 2000 р. о. Йосафата обирають на посаду Консультора о. Протоігумена, йому доручено завдання опіки над василіянськими студентами з України, які навчалися за кордоном: у Польщі, в Італії, у Хорватії. Саме о. Йосафат, ще будучи магістром у Крехові, подбав, щоби деякі молоді василіяни поїхали на навчання до семінарії отців Єзуїтів у столиці Хорватії Загребі, підтримував їх духовно під час їхнього навчання. Хотів, щоб омолоджена Греко-Католицька Церква в Україні могла колись допомогти греко-католикам інших країн, у тому числі рідних йому сторін: Боснії, Сербії. Не без старання о. Йосафата один з його новиків, о. Мартин Хабурський, ЧСВВ, був спрямований на працю до Кули, де кілька років був дбайливим душпастирем.

■ *з нововисвяченими дияконами*

Сам о. Йосафат добре володів кількома європейськими мовами: крім української, русинської і сербської — італійською, німецькою, французькою, англійською. Знав добре також класичні мови, зокрема латинську. Заохочував молодих братів, а також ліцеїстів, щоб вони вчилися сумлінно, зокрема, щоб вивчали мови інших народів.

У червні ювілейного 2000-го року о. Йосафат відзначив свій срібний (25-літній) ювілей священства у Львові. А в липні цього ж року перебував у Римі як делегат від України на Генеральній Капітулі Василіянського Чину. Восени він здійснив подорож до далекої Бразилії, де мав змогу ознайомитися з життям українських громад у цій країні.

О. Йосафат є автором сотень статей у журналах «Місіонар» і «Світло» та в інших друкованих виданнях. Вдумливий богослов і душпастир за покликанням, він намагається у своїх статтях доступно і в простій формі подати те, що найбільш потрібне людині в дорозі до Бога: пізнання правди і спосіб практикування Божих заповідей. Не залишається байдужим до справ, які турбують його читачів. Намагається як редактор урізноманітнити журнал і щодо тематики статей, і щодо графічного оформлення, а водночас встигати за ходом подій, зокрема з релігійно-церковного життя, якнайповніше висвітлювати їх. Він був ініціатором відновлення випуску щорічного Календаря «Місіонаря», а також випуску редакцією часопису деяких книжок.

Здійснюючи багатогранне служіння Господеві в Україні, о. Йосафат докладав великих зусиль до об'єднання всіх конфесій. Він був священиком, який прагнув послужити кожній людині, намагався не відштовхнути нікого. Те, що хтось не дійшов до пізнання істини, є його бідою, але далеко не завжди його провиною. Тому найкращий спосіб послужити іншому — прийняти його таким, яким він є, аж тоді можна буде показати йому, яким може або повинен бути.

Маючи двох великих покровителів, апостола народів св. Павла і апостола єдності Церков св. священномученика Йосафата Кунцевича,

о. Йосафат не зупинявся у пошуку різних способів, у які можна було б донести сучасній людині правду про Бога, про спасіння в Ісусі Христі, про Церкву. Він прагнув голосити Божу науку по радіо, співпрацював з Львівським телебаченням, використовував різні можливості для проповіді Євангелія. Любив чернечу рясу і з великою пошаною ставився до свого монашого і священичого покликання.

У травні 2004 року о. Йосафата призначили настоятелем Благовіщенського монастиря у с. Бороняво біля Хуста на Закарпатті, одночасно залишаючи його редактором «Місіонаря», оскільки важко було знайти на той час відповідну заміну. А призначення це мало свої вагомі підстави: Боронявському монастиреві потрібно було дати настоятеля, який довів би до ладу будівництво церкви і упорядкування самого монастиря. Знаючи здібності і досвід о. Йосафата, о. Протоігумен Григорій Гриньків не сумнівався в успіху його майбутньої діяльності як настоятеля і душпастиря.

У січні 2006 р. головним редактором «Місіонаря» став о. Корнилій Яремак, ЧСВВ, і о. Йосафат відтепер ще з більшою завзятістю віддався праці з відбудови монастиря і церкви у Бороняво. За його настоятельства цей монастир щораз більше набирав рис великого відпустового центру, куди прибувають паломники не тільки з різних куточків Закарпатського краю, але з цілої Західної України. О. Йосафат підтримував добрі взаємини з єпископом Мукачівської греко-католицької єпархії Кир Міланом Шашіком, з єпархіальним духовенством, поширює католицьку літературу і пресу. Його стараннями, у співпраці з іншими отцями і братами Боронявського монастиря, добродіями і співпрацівниками, упорядковано монастирський корпус і територію, облаштовано Хресну дорогу, довершено будівництво монастирського храму Воздвиження Чесного Хреста.

Навесні 2008 року несподівано дала про себе знати хвороба, яка потроху підривала життєві сили о. Йосафата. Коли він з численною групою прочан прибув у травні на відпуст св. Миколая до Крехівського монастиря, був настільки змарнілим, що усі це відразу зауважили. Через два тижні він поїхав до Рима, де зробив серйозне обстеження і пройшов курс лікування. Виявлено пухлину, яку треба було негайно лікувати.

У неділю, 6 липня 2008 р., о. Йосафатові, який перебував тоді в Києві, сповнилося 60, та саме у цей день він готувався до операції. Коли ж здійснено розтин, виявилося, що усунення пухлини призведе до великої втрати крові, яку зупинити ледве чи вдасться, тому зроблено тільки часткову чистку. Після операції о. Йосафатові стало ліпше, повернувся апетит. Через два тижні він переїхав з Києва до Брюхович біля Львова, де перебував у монастирі, готуючись до майбутньої поїздки за кордон для лікування. Цілий час біля нього була рідна сестра Надія, монахиня, служебниця Непорочної Діви Марії.

■ *серед вірних на місіях*

Перебування о. Йосафата у Брюховичах дало нагоду багатьом друзям і знайомим відвідувати його. З обличчя його променіла радість і деяка стурбованість, що хвороба відірвала його від важливих справ, якими жив, які чинив для Бога і на благо людей. Запрошував розділити радість посвячення храму у Бороняво, яке мало відбутися на свято Воздвиження Чесного Хреста, і в якому сподівався особисто взяти участь. І навіть коли не зміг приїхати на це свято, написав листа-вітання, в якому подякував усім, хто допамагав довести до завершення будівництво нового храму.

Наприкінці серпня виїхав до Кули, оскільки був громадянином Сербії, і там домовилися про його подальше лікування. Прийняв курс хіміотерапії, здавалося, з Божою допомогою, хворобу вдасться вилікувати, однак вона прогресувала. Сили організму були підірвані, тож життя поступово добігало кінця. В останні дні важко отцеві було важко говорити.

У середу, 22 жовтня, близько півдванадцятої за місцевим часом (пів на першу за київським) о. Йосафат помер, віддаючи свою душу Господу Богові, Якому служив вірою і правдою ціле своє життя.

Нехай же Господь Бог прийме дар життя свого відданого слуги і упокоїть його «у місці світлому, у місці квітучому, де немає ні болю, ні печалі, ні зітхання, але життя безконечне».

ДО КІНЦЯ ВІКУ СВОГО МОЛИТИСЯ НА ВЕРВИЦІ

Лист о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ,
до прочан-учасників XIV міжнародної Прощі вервиці
у Бороняві на Закарпатті 4-5 жовтня 2008 року Божого

Слава Ісусу Христу!

Високопреосвященніші владики, високопреподобні і всечесні отці, преподобні монахи і монахині та дорогі паломники з України та всіх країн світу!

Я надзвичайно радий і вдячний Богу, що вже вдруге в своїй чотирнадцятилітній історії Проща вервиці — одне з наймноголюдніших молитовних зібрань нашої святої Церкви — відбувається саме в Бороняві, а вже третій раз на Срібній землі. Я впевнений, що кожен із вас понесе з собою не лише чудові враження з цього мальовничого краю та древнього Благовіщенського монастиря, який саме цього року збагатився прекрасним недавно посвяченим храмом Воздвиження Чесного Хреста Господнього, але й ще більш рішучу постанову віднині до кінця віку свого почитати Пресвяту Богородицю та молитися на вервиці.

Ця проща співпала з 150-ю річницею об'явлення Матері Божої у Люрді та 90-ю річницею її явлення у Фатімі. Зокрема з Фатімою пов'язана кожна проща вервиці, бо Пресвята Діва так дуже бажає, щоби ми молились одноголосно за з'єднання всіх церковних конфесій в єдину святу Католицьку Церкву.

Не можу при цій нагоді не висловити своєї глибокої вдячності всім вірникам з України та з-за кордону за їхні молитви за моє одужання з важкої недуги, яка і стала причиною, що я сьогодні вперше не між вами, але з вами духом і молитвою тісно злучений. Поручаюсь і надалі вашим молитвам, а так само прошу молитися за духовний зріст боронявської монашої спільноти і розвиток самої Бороняви до рівня великих відпустових місць України.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ,
Настоятель Благовіщенського монастиря
у Бороняві 4 жовтня 2008 року Божого
Кула, Сербія

У ВІНОК ПАМ'ЯТІ

Любов ДІВЧУР

Як важко у житті нам з долею змиритись,
Як важко перенести біль розлук.
І як нелегко нам із Вами розлучитись,
Духовний тату наш, без Вас, немов без рук.

Мов грім із неба, горе це звалилось,
За хмари сонечко сховалось назавжди.
В страшному сні нікому й не наснилось,
Що в гробі з Сербії Вас привезуть сюди.

Сьогодні всім всміхаєтесь з світлини,
Завтра в останню путь Вас понесуть,
Плаче Вкраїна, в квітах домовина,
Отця на цвинтар в Малехів везуть.

Осиротіли ми на Божім світі,
Бракує Ваших усмішок й тепла,
До кого прибіжать духовні діти,
Коли сира земля Вас прийняла?

Христос воскрес, воскреснемо й ми, люди,
Смерть — це Життя початок, мук кінець.
Вірим: отець святим у небі буде,
Прийме від Бога святості вінець!

28.10.2008

«УВІЙДИ В РАДІСТЬ БОГА!»

Владика Іриней БІЛИК, ЧСВВ,
Канонік Папської Базиліки Святої Марії Більшої

Гаразд, слуго добрий і вірний!
У малому був ти вірний, поставлю тебе над великим.
Увійди в радість твого пана (Мт 25, 23).

Постійно жеврів вогник надії, що хвороба всіма нами любленого о. Йосафата — тимчасова, і він у швидкому часі повернеться до нормального здорового життя та активної душпастирської праці. Проте іншою була воля Божа. Отець вже за коротке своє життя виповнив вік свій, бо сподобав собі його Господь, тож вирішив переселити його на місце світле, на місце спокійне, де немає болізні, печалі і зітхання.

Чоловік-бо — дні його, немов билина: квітне, мов квітка в полі. Потягне над ним вітер, і його немає, і місце, де він був, його не впізнає більше (Пс 102, 15-16).

Та хоч Божу волю спізнаємо, але серце наше страждає і важко нам усвідомити, що в нашій земній мандрівці вже нема між нами о.

Йосафата, який був для багатьох з нас добрим приятелем, ревним монахом, активним священиком і духовним наставником та рідним братом, який любив Василіянський Чин, любив понад усе нашу Церкву і свій народ.

Коли в Україні народ був у кайданах, Церква в руїні, а ворог навіть молитись не давав, преподобний о. Йосафат був одним із тих перших місіонерів, хто не побоявся приїхати в Україну з матеріальною і духовною допомогою, а відтак і залишився зі своїм народом, щоби допомагати воскреслій Церкві і Василіянському Чинові. Цей невтомний працівник Божого винограднику засівав Боже Слово в спраглих душах Українського народу, будучи магістром новіціятського дому Крехівського монастиря, редактором «Місіонаря», провідником мирянського III-го Чину Святого Василія Великого, ігуменом василіянських монастирів, духовним провідником монаших спільнот, реколектантом і активним душпастирем на розлогих просторах України та інших держав.

Тож можемо з певністю сказати, що, як його небесний покровитель св. Йосафат, «він за Церкву і за віру як святий борець Христа, все, що мав, приніс в офіру: душу, тіло, кров, життя».

Молімося, щоби Господь прийняв цілопальну жертву його життя та нагородив його вінком нев'янучої слави, а його світлий образ нехай буде заохотою для всіх нас в ревному сяужінні на славу Божу та добро нашої Церкви й Українського народу

Вічна йому пам'ять!

БЛАЖЕННОЇ ПАМ'ЯТІ О. ЙОСАФАТА ВОРОТНЯКА, ЧСВВ — РЕДАКТОРА «МІСІОНАРЯ», ПЕДАГОГА І НАУКОВЦЯ

о. Михайло КОВАЛЬ, ЧНІ,
с. Діогена ТЕРЕШКЕВИЧ, СНДМ, д-р філософії,
Володимир АНДРУШКО, д-р філософії,
Олег ОГІРКО, д-р філософії

«Я боровся доброю борнею, скінчив біг — віру зберіг.
Тепер вже приготований мені вінок справедливості, що його дасть
мені того дня Господь, справедливий Суддя; та не лише мені,
але всім тим, що з любов'ю чекали на його появу»
(II Тим. 4, 6-8)

22 жовтня 2008 р. на 61 році життя після важкої невиліковної недуги відійшов у вічність по Божу нагороду місіонер о. Йосафат Павло Воротняк, ЧСВВ, редактор християнського часопису «Місіонар», ліценціат теології, педагог і вчений в галузі морального та догматичного богослов'я.

Глибоким щемом відізвалася у серцях науковців, викладачів, катехитів, студентів та співробітників вищих навчальних закладів, вчителів і учнів шкіл України звістка про відхід у вічність о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ, священика, жертовного монаха, педагога, науковця, духовного наставника, мудрого порадника, викладача релігієзнавства, християнської етики, філософії, психології та педагогіки, соціології, біоетики, повного Духа Господнього. Всесильний мудрий Творець подарував йому життя на землі, покликав до священства, розпалив у його серці Духа ревності про спасіння душ, дав високі почуття святості того діла, до якого його покликав, благословив його працю і наміри та наповнив дарами свого Святого Духа. Отець Йосафат зумів незмінно зберігати правду святого Об'явлення, з любов'ю навчав

людей, молодь. Ніколи не боявся ніякого пожертвування, де тільки йшлося про Божу славу і добро українського народу, студентів, намагався ухилятися від зла у найменших і найлегших речах, глибоко вникав у Слово Боже, навчав в ім'я Христа, в ім'я Господнє, допомагав зійти на гору Богопізнання, допомагав вступити на шлях насичення і спраги Правди Христової. Власне і у дрібницях був чесним, чистим, вірним Богові, постійно творив добро, творив сердечну чистоту та правдивість, намагався допомогти будь-якій людині. Ці деталі вартують уваги. Благословен, хто йде — у будь-якому значенні — в ім'я Христа. Ім'я Христа надало всім його вчинкам вічної цінності. Христова любов зробила значними і дорогоцінними його слова, жести, посмішку, погляд. У будь-якому його спілкуванні з людьми, молоддю неодмінно був добрий дух. Христос в явній своїй появі, або у потаємній. Це некорисливе, чисте спілкування з ними наближало їх до Духа Христового. Не можемо забути жодної миті такого спілкування з ним як і жодна мить такого спілкування не буде забута перед Богом.

Отець Йосафат завжди перебував в стані Божого благовоління і був з Богом близьким та відкритим. Знав сенс свого існування. Воно полягало у вірі до свого Творця, Господа Нашого Ісуса Христа. Вів саме християнський спосіб життя, перемагаючи всі свої немочі. Віра допомагала йому здійснювати свою земну мандрівку для того, щоби зустрітися із Ним у небі.

І ця динамічна віра в Христа, яка постійно розвивалася та зростала, була його найбільшим скарбом. Він постійно крокував стежками, визначеними Богом, плекав Йому відданість. Чинення ним діл милосердя завжди мотивувалося ревністю, а не якимись сторонніми міркуваннями. Отець Йосафат цілком став Жертвою Господа, що пожертвував Себе за всіх нас. Його глибоке богоугодне життя також сприяло налагодженню гармонійних стосунків з ближніми. Він закликав нас, викладачів, з якими часто спілкувався — виховувати нове зерно українського народу. Живучи в любові до Бога і до людей, студентів, активно працюючи над собою, очищуючи своє серце від пристрастей, отець Йосафат Воротняк удостоївся різноманітних благодатних дарів Святого Духа, жив в Дусі і незмінно перебував у Бозі. Мав досконалу любов, серце не уярмлене пристрастями, небесне світло в душі, зосередженість думок на молитві, владу над бісами та тверду віру у Бога та Його Провидіння. Чистота його серця була запорукою успішного духовного зросту. Була тою міцною підвалиною, на якій він побудував справжнє духовне життя.

Іншою підвалиною була його віра в Божий Промисел щодо нас самих в цьому житті. «На Хрест передаємо в руки Божі всього себе і ось уже досконалий християнин стоїть перед нами». Передання себе в руки Господні було вершиною християнської досконалості отця Йосафата. Цю мету він осягнув через тривале відкинення всіх земних пристрастей. На наше глибоке переконання про його християнську досконалість можна висловитись словами Святого апостола Павла: «Живу вже не я, але живе в мені Христос!».

Отож і кожному з нас необхідно не змарнувавши, як і отець Йосафат, жодної хвилини у своєму житті,

■ *редактор і науковець*

постійно вдосконалювати віру та ставати досконалим християнином, адже це є ціллю людського життя. Живімо за зразком його життя. З довірою, як і він, уповаймо на Бога та Пречисту Діву Марію. Прямуймо радісно до неба як вірні послідовники Матері Божої, довіряючи Їй, як і отець Йосафат Воротняк, своє життя та постійну уповаючи на Її допомогу та заступництво, щоб пришвидшити Тріумф Її Сина, Божественного нашого Спасителя Ісуса Христа!

Отець Йосафат, як місіонер, проводив численні реколекції в багатьох храмах України, а також духовні вечори для молоді та старших в Будинку культури ім. Гната Хоткевича у Львові. Був духовним провідником різних християнських товариств, зокрема, «Престіл Премудрості», «Галицька Січ» та інших. о. Воротняк читав лекції з релігієзнавства, християнської етики для студентської молоді Львівського національного університету ім. І. Франка, Львівської національної академії ветеринарної медицини імені С.З. Гжицького, Львівського національного медичного університету ім. Данила Галицького. Завжди умів дати добру пораду як студентам, так і викладачам. Був високоінтелігентним священиком та інтелектуалом з великої букви. Регулярно виступав на Львівському телебаченні та Львівському радіо на різноманітні теми християнської релігії. Часто молився за здоров'я хворих, а навіть опанованих злим духом. До нього завжди приходила інтелігенція Львова з різноманітними потребами. Належав до ініціативної групи священиків Львова, які готували християнську громадськість України до відзначення славетного Ювілею християнства — 2000-ліття Воскресіння Ісуса Христа у 2033 р.Б. Був ініціатором проведення молебнів до Божої Матері кожного Марійського свята та 13 числа кожного місяця біля фігури Пресвятої Богородиці в центрі Львова. Разом з іншими священиками сприяв встановленню хрестів в центрі Львова та в інших містах України та придорожніх хрестів від Закарпаття до Львова.

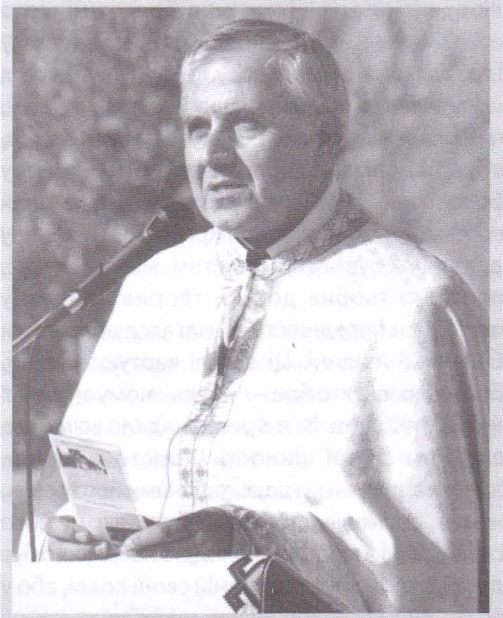

■ *проповідник і педагог*

Сумлінно виконував обов'язки голови Катехитичної комісії Львівської Архиєпархії.

О. Воротняк, ЧСВВ теж активно займався науковою роботою. Мав численні публікації в журналах «Місіонер», матеріалах міжнародних та всеукраїнських конференцій. Був учасником ряду міжнародних конференцій: IX конгрес Світової федерації українських лікарських товариств, Луганськ — Київ, 2002; «Актуальні проблеми виховання студентів, формування їх як особистостей у вищих закладах освіти», Київ, 2002; «Формування національних, загальнолюдських ціннісних орієнтацій студентської молоді», Київ, 2002; «Формування особистості студентів, як майбутніх фахівців лікарської справи, працівників охорони здоров'я та інших соціально-орієнтованих установ у контексті білетики», Львів, 2003; «На порозі нової доби: актуальні моделі освіти та здоров'я», Київ, 2003; «Штучні репродуктивні технології та майбутнє України» в рамках Міжнародного конгресу сім'ї «Родина, дитина, держава», Київ, 2003; I-III Національні конгреси з біоетики, Київ, 2001, 2004, 2007.

О. Йосафат мав дар звертатися з духовними повчаннями до різних категорій слухачів, промовляючи до них доступною, зрозумілою мовою. Виняткова енциклопедична пам'ять отця, його ерудиція, знання латинської, грецької, італійської, німецької, хорватської мов захоплювали слухачів та духовно й інтелектуально збагачували їх. Для учителів християнської етики у Львівському обласному інституті післядипломної педагогічної освіти учителів він читав лекції з пропедевтики до Святого Письма. Також регулярно читав лекції для катехитів Львівської Архиєпархії у Львові, Червонограді.

Головними ідеями, заради якої невтомно та жертовно працював о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ, були: поширення ідей християнства серед широких верств населення та християнський екуменізм.

Вічна йому пам'ять!

ПАМ'ЯТЬ ПРО ОТЦЯ ЙОСАФАТА ВОРОТНЯКА НАЗАВЖДИ ЗАЛИШИТЬСЯ У НАШИХ СЕРЦЯХ

Іван ЛУЦЬ,
Член Папської Академії Життя
Президент Асоціації лікарів-католиків
Директор Львівського медичного коледжу післядипломної освіти Ph.D.

22 жовтня 2008 року після важкої хвороби перестало битися серце отця Йосафата Воротняка — священика Української Греко-Католицької Церкви, отця-монаха ЧСВВ, великого сина української землі, одного із найбільших подвижників Христової Церкви, якій він присвятив усе своє життя. Остання його місія була в селі Бороняво Закарпатської області, де у місцевому Василіянському монастирі був ігуменом.

О. Йосафат (світське ім'я — Павло) народився у багатодітній родині в с. Брезік у Боснії 1948 року. Його батьки були побожними греко-католиками, коріння яких сягало аж на Яворівщину.

1965 року Павло вступив на новіціят отців Василіян у містечку Кула (Сербія). 1966-го склав перші монаші обіти, а з 1974 року — вічні. Вивчав філософію та богослов'я спочатку в Папському університеті в Римі, згодом — в Папському Східному Інституті (1975-1977 роки) й отримав ліценціат. 29 червня 1975 року висвячений на священика папою Павлом VI, працював як греко-католицький священик у колишній Югославії, розбудовував українську греко-католицьку парафію у містечку Кула.

Володів італійською, німецькою, хорватською та сербською мовами. Неодноразово, ще студентом побував в різних країнах світу, а вже як священик із головною управою Чину та підпільними монахами в Україні наражався на небезпеку бути заарештованим, незважаючи на свій статус «турист із союзної республіки Югославія». Очолював паломницькі поїздки своїх вірних. В роки підпілля УГКЦ він не раз був своєрідним зв'язковим. В 1992 році керівництво Чину скеровує отця Йосафата в Україну. В його арсеналі вже був немалий досвід душпастирської діяльності та вміння працювати з вірними. Спочатку у Крехівському новіціяті, а потім як настоятель василіянського монастиря св. Юрія у Червонограді (1994-1997), молодий роками і духом священик поринув у вир різноманітної праці. У Кристинополі (стара назва Червонограда) о. Йосафат тісно співпрацював із педагогами в напрямі християнського виховання учнівської та студентської молоді, тривалий час був директором ліцею при монастирі, де заохочував його вихованців обирати дорогу служіння Богові.

В 1997 році о. Йосафата призначають парохом церкви св. Андрія у Львові. Як керівник такої великої парафії у центрі древнього міста, сумлінно виконував покладені на нього обов'язки. При церкві св. Андрія о. Йосафат був духовним наставником молодіжного товариства «Містична троянда», а

також марійської дружини церкви св. Онуфрія у Львові. О. Йосафат був одним із організаторів руху християн-католиків «Апостольство Молитви», часто провадив «Хресні дороги», організовував прощі, Молитви на вервиці, паломницькі поїздки для молоді та дорослих. В таких подорожах для о. Йосафата характерною була терпеливість і винахідливість у різних складних ситуаціях.

Певний час він очолював катехитичну комісію Львівської архієпархії УГКЦ, був ініціатором створення сестринства імені св. Терези (1998), біблійного товариства молоді «Благовість» (2000), товариства юристів-католиків імені св. Томи Мора (2001).

з Ярославою Царук (товариство «Престіл Премудрості»)

Отець Йосафат був головним організатором і духівником товариства «Престіл Премудрості». Тисячі студентів цивільних і військових вузів молилися і моляться до Пресвятої Богородиці з Дитятком зі словами: «Престоле Премудрості, молися за нас». Завдяки о. Йосафату рух «Престіл Премудрості» отримав благословення Святішого Отця Івана-Павла II.

Використовуючи свої дружні зв'язки з отцями-монахами у Хорватії отець дуже хотів закласти місток допомоги між Славонським Бродом та Львовом у лікуванні дітей з церебральним паралічем. Такими носіями Божої справи, як отці-монахи Йосафат та Ілля Єркович у Славонському Броді, ми повинні гордитися.

Величезної уваги заслуговує редакторсько-видавнича діяльність о. Йосафата. Він був автором сотень статей у журналі «Місіонар». Переважно це публікації на моральні, богословські та церковно-історичні теми. Отець Йосафат зберігав рису пошуковця, він завжди відзначався вмінням пропонувати нові богословські теми.

за час свого 33-літнього священичого служіння багато вчинив для того, щоби Христос, Сонце Правди, засвітився у душах людей

Ієромонах Йосафат Воротняк за час свого 33-літнього священичого служіння багато вчинив для того, щоби Христос, Сонце Правди, засвітився у душах людей. І це не перебільшення, тому що багато яскравих фактів його духовної праці, зафіксовані у пам'яті людей, яким він допомагав монашим благословенням, молитвою, порадою, духовною наукою.

Нехай пам'ять про українського церковного діяча, отця-ігумена, священника-монаха ЧСВВ Й. Воротняка, великого сина українського народу, великого подвижника Христової Церкви, якому він присвятив своє життя, буде вічною.

«ДЛЯ МЕНЕ ЖИТТЯ – ТО ХРИСТОС, А СМЕРТЬ – ТО НАДБАННЯ»

Ігор СКЛЕНАР

Смерть наших близьких, знайомих чи співробітників викликає у нашій душі смуток. Викликає печаль через те, що вже не можемо повернути покійну особу до життя, відчути її добро і тепло. Та переконання у тому, що милосердний Господь заслужено нагородить померлого у вічності за праведне життя, розвіюють збентеження і сум. Власне такі почуття виникли у мене, коли довідався про смерть свого колишнього редактора, ієромонаха, з яким мав нагоду співпрацювати більше восьми років. І цю статтю у вінок пам'яті о. Йосафатові Воротняку, ЧСВВ мені хотілося написати лаконічно і досконало, так, як це намагався робити покійний редактор часопису, іноді до ночі скрупульозно вивіряючи факти і обираючи проблеми майбутніх публікацій.

Нехай твердження про праведність не видається пафосним, як це прийнято говорити про покійних. Наша майже восьмирічна буденність не обмежувалася підготовкою чергового числа «Місіонаря» і мені випала можливість наочно бачити його духовні праці, які він самовіддано виконував як чернець Чину св. Василія Великого.

Одна з вагомих рис о. Йосафата – це *динамізм* у виконанні своїх монаших і передусім священичих обов'язків, у якому втілилися слова св. Венедикта: «Ora et labora» (лат. – «Молися і працюй!»). Молитва (не лише згідно зі статутом) була невід'ємною частиною його буденності. Пригадую, як керуючи авто, заповненим пасажирами (о. Йосафат часто їздив не сам), він витягав вервицю і заохочував молитися у необхідних намірах і потребах. У дорозі, за кермом, жартував, вмів своїм спостережливим оком бачити зміни природи, звертав увагу пасажирів на цікаві місця й об'єкти.

Друга складова гасла св. Венедикта – «працюй» – багатогранно втілилася у душпастирській праці із різними категоріями людей. Незалежно від місця перебування – в Україні чи за кордоном, – о. Йосафат завжди знаходив собі роботу (про це сказав один із ієромонахів ЧСВВ), сповідав, давав поради, у разі крайньої необхідності матеріально допомагав усім, хто до нього звертався. Немало було таких людей, які очікували постійної і регулярної допомоги і не раз приходили до монастиря св. Онуфрія. Тоді доводилося о. Йосафату витримувати немало «атак» із боку прохачів. Якось прийшла жінка, яка виглядала вбогою. Коли о. Йосафат приніс їй з кухні буханець хліба, то вона істерично кинула його на стіл. Очевидно, очікувала грошей, а їжу не розцінювала як допомогу. Та наш редактор спокійно взяв цей буханець і промовив: «Знайдуться такі, що його візьмуть...».

Тут варто виділити його терпеливість, як ще одну помітну рису. Вона проявлялася у спільноті, до якої отець належав. Без нарікань приймав усі рішення настоятелів, які вважали за потрібне змінювати його місце служіння. 1999 року, ще будучи парохом церкви св. Андрія у Львові, він зазнав тиску з боку групи фанатично налаштованих осіб, які повчали його стосовно правильності монашого життя і дотримання тих традицій у церкві, які ці особи вважали за найнеобхідніші. Та й цього разу він не вступав у відкритий конфлікт, а зробив невеличке опитування серед групи молоді на тему, наскільки необхідними є довготривалі богослужіння (а їх вимагали конфліктні особи) і передав касету до курії в Римі.

Терпеливість виявилася й у спільноті, яку творив о. Йосафат своїми організаторськими здібностями. Очевидно, багато позитивного можуть згадати члени молодіжних товариств – Марійських дружин і «Містичної троянди», коли їздив з ними у різні паломництва і подорожі. Усе життя о. Йосафат дуже любив дітей, вигадував для них різні загадки. Для наймолодшої аудиторії він працював у студії Львівського

■ *зі сестерами різних згромаджень, отець спілкувався постійно*

спілкуватися з людьми, як поводитися у кризових життєвих ситуаціях. Для зацікавлених журналістів із світських видань він фахово й змістовно коментував проблемні питання або подавав короткі статті про християнські свята. Залишив десятки опублікованих статей у християнських журналах, переважна частина яких з'явилася у «Місіонарі».

Варто згадати і про останній період життя о. Йосафата, коли він заповзято трудився у Боронявському монастирі, працював із вірними, організовував паломництва до обителі з нагоди свят. Безперечно, його заслугою є завершення будівництва і облаштування василіянської церкви Благовіщення Діви Марії, яку нещодавно було посвячено, та, на жаль, без його участі. Важка хвороба мучила його тіло, та в ньому жеврів сильний дух. Отець Йосафат Воротняк втілював у життя слова Папи Павла VI, свого святителя, який казав: «Відважно, сину!».

телебачення, зокрема в програмі «Хатка Левенятка». Під час його хвороби зйомок не припиняли, адже отець радо йшов туди, куди його запрошували, особливо цінував можливість донести християнську науку через такі дієві засоби масової інформації, як радіо й телебачення.

Особливо хотілося б сказати ще про його харизму, яка гуртувала довкола отця співбратів по Чину і єпархіальних священиків. Для тих, хто приходив на збори Третього Чину, він був духовним авторитетом завдяки своїм наукам і порадам. З його думкою рахувалися, її цінували. Те саме стосується сестер із різних згромаджень, з деякими з них отець спілкувався постійно. Не можу не згадати у своїй розповіді й тих, хто, будучи раніше ченцем або монахинею, опинилися з різних причин за стінами монастиря. Для них о. Йосафат був особливо важливим, допомагав як матеріально, так і духовно, що вони можуть засвідчити.

У редакції ми теж поважали свого «шефа», передусім — за дотримання слова. Енциклопедичністю власних знань (отець послуговувався кількома європейськими мовами) він відкривав для мене горизонти невідомих духовних питань. Я вчився, як правильно

Під час нашої останньої зустрічі в Україні о. Йосафат посміхався і жартував, подібно до багатьох великих людей, які згасали мов свічка від важких недуг, але до останнього

■ *зі сестрами василіянками в Бразилії*

подиху подавали приклад терпеливості.

Якщо вдатися до апостольської спадщини, зокрема до послань апостола Павла, то дуже доречними для означення життя і діяльності о. Йосафата Воротняка є вислів: «Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насищатися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостачі. Я все можу в Тім, Хто мене підкріпляє, — в Ісусі Христі» (Филип 4, 12-13).

Вічная пам'ять жертвенному ієромонаху!

НІХТО НЕ ЗАМІНИТЬ НАМ ОТЦЯ...

Ганна ЛЕГІН,
завідділом програм для дітей та юнацтва Львівського телебачення

Із отцем Йосафатом Воротняком я познайомилася сім років тому: завітав до редакції, щоби прокоментувати відеозйомки однієї молодіжної духовної акції. Усміхнений, привітний отець одразу всім сподобався. До того ж швидко і професійно зреалізував редакційне завдання. Йому не треба було пояснювати специфіку телевізійного мовлення, зокрема для дітей. Він прекрасно володів мовою, міг доступно дати дітям відповідь на будь-яке запитання. І малюки любили його. А завоювати повагу дітей, знаємо, не просто.

Отець Йосафат був нашим духівником. Йому довіряли особисті проблеми, таємниці. І кожен з нас разом із порадою отримував часточку його душі, енергії, отримував його благословення. Дзвінок отця до редакції чи його візит — були добрим знаком для нас. Він був оберегом редакції. Ніхто не замінить нам отця...

Саме з ініціативи та за участі отця Йосафата Воротняка редакція створила серію програм «Соняшник» про багатодітні родини області. З однією з таких родин — родиною Ярош — підтримуємо зв'язки вже кілька років.

А цикл «Духовне слово — дітям» отримав відзнаку на Всеукраїнському фестивалі кіно-, теле- і радіопрограм «Золоте курча».

Пригадую, що дехто з моїх колишніх керівників робив мені зауваження: «Для чого дітям релігійні програми?». Це була свого роду цензура стосовно тематичних планів редакції.

Своїми проблемами поділилася з отцем Йосафатом. Досі пам'ятаю цю розмову. Як глянув на мене, таку розгублену і невпевнену, і сказав: «Хіба ви робите щось погане? Нічого не бійтеся. Ви працюєте на славу Божу!». Його слова зміцнили мене на дусі, допомогли втілити в життя чимало спільних з отцем Йосафатом планів, поїздок. Одна з них — в угорське містечко Марія Повч до знаменитої однойменної ікони Божої Матері. Матеріал про цю поїздку буде надруковано в журналі «Австрійсько-український огляд». Встигла ще передати отцеві Йосафату сигнальний примірник матеріалу...

У фондах Львівського телебачення зберігаються передачі для дітей про притчі Ісуса Христа, про

■ *Він прекрасно володів мовою, міг доступно дати дітям відповідь на будь-яке запитання. І малюки любили його.*

десять заповідей Божих, а також записи, зроблені в останні місяці життя отця Йосафата. Він хотів спілкування з дітьми і залишив нам по собі чудові зразки співбесідника, який ніс дітям Слово Боже. Рада, що наші маленькі глядачі писали йому і отримували в дарунок передплату на журнали «Зернятко», «Місіонар», «Сто талантів».

Маємо унікальні відеозйомки проводів отця на лікування до Сербії. Весь час листувалася SMS-повідомленнями. Повідомляла отцю, що програма «Хатка Левенятка» за його участю перемогла у Міжнародному телевізійному конкурсі. Радів, посилав вітання, чекав нас у Сербії. Він хотів жити. Хотів бути серед людей, серед дітей, бути у нашій телевізійній стихії.

А скільки разів запрошував у гості на Закарпаття, де останнім часом вів духовну роботу, тішився, що у селі Бороняво будує нову церкву. Так і не зуміли поїхати...

Я щаслива, що доля подарувала мені, моїй родині, моїм колегам, спілкування і співпрацю з отцем Йосафатом Воротняком.

Ми любимо його...

Ніхто не замінить нам отця Йосафата...

СПОГАД ПРО ОТЦЯ ЙОСАФАТА

Петро БОБРИК,
двоюрідний брат отця Йосафата

Павла Воротняка, пізніше висвяченого як о. Йосафата, пам'ятаю з його дитячих часів як наймолодшого сина з восьми дітей моєї тітки Теодозії, сестри моєї мами, та дядька Андрія Воротняка. Цілу родину моєї тітки пам'ятаю за їхньою любов'ю до Церкви та за їхньою щоденною молитвою перед іконами у їхньому домі. Мене найбільше дивувало, те, що вони з надзвичайно великою дисципліною щоденно вголос молилися перед образами святих. Мій кузен і ровесник Василь Воротняк, старший брат маленького Павла, після закінчення гімназії та хімічної школи вступив на теологічні студії у Загребі та твердо вирішив стати священиком, а його дві старші сестри Тетяна і Надія вступили у монаше згромадження сестер Служебниць Непорочної Діви Марії. Через високу пошану до дороги, яку вибрав його брат і сестри та через глибоку віру, яку прийняв від своїх родичів, Павло з самого дитинства побажав стати священиком і, після закінчення основної школи, вступив до Греко-католицької семінарії в Загребі.

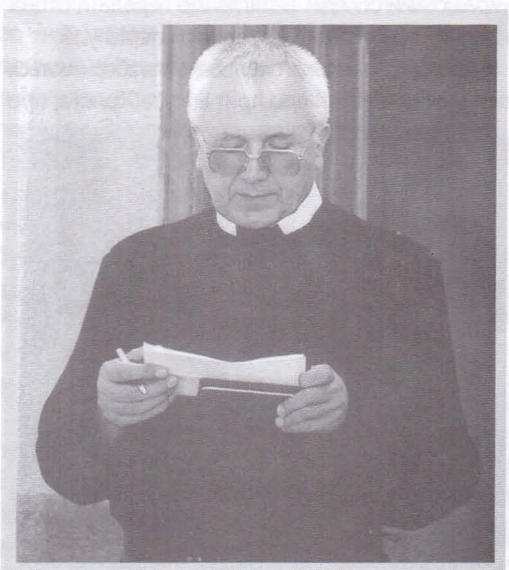

■ *жертовний монах і невтомний працівник на Божій ниві*

Теологічні студії Павла були перервані обов'язковим військовою службою. Знаючи, що Павло студіює теологію, військові провідники та офіцери робили йому всілякі прикрості й неприємності. Як його кликали, то кричали: «Гей ти, по́пе», але він вдавав, що не чує та не відповідав на їхні поклики. Коли ж вони розгнівалися та взяли його на рапорт через ігнорування їхніх закликів, він відповідав словами: «Я маю власне ім'я й на нього завжди відповідаю, а наразі я не є священиком.

Мене охопила велика радість, коли, перебуваючи

у США, прочитав у католицькому часописі, як на урочистій церемонії, на площі Святого Петра у Римі, висвячено понад 200 нових молодих священиків, а між ними один-одинокий у блискучих східних ризах — наш двоюрідний брат Йосафат, який висвячений у греко-католицькому обряді.

Протягом священичої служби о. Йосафата ми часто чули про його успіхи в Кулі та Керестурі у Воєводині. Одного разу я мав нагоду відвідати його у Кулі і Керестурі та дивувався його успіхам у розбудові церкви і монастиря і його загальній популярності між своїми вірними. На жаль, коли дійшло до великих перемін у колишній Югославії та до ненависті й війни, одного дня я отримав від нього короткого листа зі словами: «Мені тут надходять погрози, тож мушу поспішно виїхати на Україну».

Про Україну отець Йосафат часто слухав від своїх родичів, священиків та інших старших українців, які там були народжені або пам'ятали те, що чули від попередників. Від свого батька він довідався, що вони походять із села Честопади, і потім у сусіднім селі назвали одну дорогу Честопадською. Родичі його мами походили із села Ласківці коло Бучача. За короткий час о. Йосафат пізнав і полюбив Україну та зрозумів, що це його правдива Батьківщина. Свою душпастирську працю він розпочав у монастирі у Крехові, продовжив у Львові, відтак — у монастирі в Бороняво.

Отець Йосафат ніколи не відмовлявся, коли хтось просив його про допомогу чи пораду. Коли дві донечки мого брата — Оксана і Тетяна Бобрик — у час війни в Боснії прибули до Львова, він допоміг їм продовжити навчання та знайшов для них добрих людей, які прийняли їх у своє помешкання..

У 2005 році я разом з моєю родиною відвідав отця Йосафата, з цієї пригоди ми мали незабутню родинну зустріч у Львові. Отець відвіз нас на великий відпуст на храмове свято до Крехова. Там ми були дуже здивовані популярністю отця Йосафата. Переходячи з отцем попри тисячі паломників у Крехові, його численні знайомі зупиняли і казали: «Отче Йосафате, я маю одне

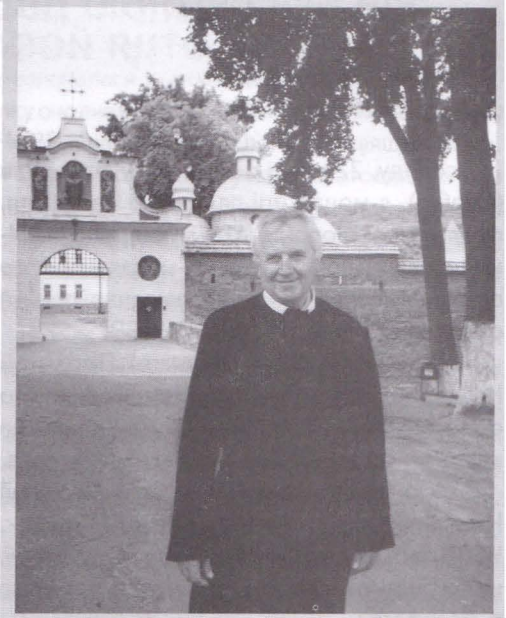

■ *на фоні Крехівської монашої обителі*

прохання до Вас!» За мить бачимо — ця розмова переросла у Святу Сповідь. Отець відійшов від нас, став під найближчим деревом, продовжуючи Святу Сповідь, а незадовго другі паломники стають у чергу та терпеливо чекають. Ми справді зрозуміли, що люди його тут вважають за святого. При всякій нагоді люди ставали або клякали перед ним і просили благословення. Отець Йосафат показав нам численні церкви, монастирі, цвинтар та історичні пам'ятки та розповів нам про них. У Києві в цей час перебувала наша донечка Наталка з чоловіком Олександром Січем та родиною, отець Йосафат часто їх відвідував та був дуже люблений нашими шістьма внучатами, які дуже раділи, коли мали нагоду зустрітися з нашим отцем.

Отець Йосафат, як звичайно, пояснював мені свої плани розбудови церкви коло монастиря у Бороняво та дав мені адресу, куди можна було б вислати прохання про грошову допомогу на цей проект.

Додому повернулися з численними враженнями про нашу милу батьківщину Україну та про таких добрих і щедрих людей, що їх зустрічали дорогою.

ВІН БУВ СВІТЛОЮ ПОСТАТТЮ В НАШОМУ ЖИТТІ
ПОХОРОН ОТЦЯ ЙОСАФАТА ВОРОТНЯКА, ЧСВВ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

У середу, 22 жовтня 2008 року, в м. Кула (Сербія), в монастирі св. свщм. Йосафата, після важкої хвороби на 61-му році життя, 44-му чернечого покликання, 34-му священичого служіння спочив у Господі блаженної пам'яті о. Йосафат Павло Воротняк, ЧСВВ.

На прохання Василіянської Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні покійного о. Йосафата вирішили поховати в Україні, де впродовж останніх 17 років ревно працював.

З цією метою Протоконсультор Провінції Найсвятішого Спасителя о. Корнилій Яремак, ЧСВВ, та о. Дам'ян Кіча, ЧСВВ, поїхали до Сербії, щоби звідти перевезти в Україну тіло покійного о. Йосафата.

У ніч з неділі на понеділок, 27 жовтня, о пів на другу, тіло о. Йосафата було покладено в храмі святого Онуфрія у Львові. Опісля отці Корнилій Яремак, ЧСВВ, та Діонисій Заведюк, ЧСВВ, при участі священиків, сестер СНДМ та вірних відслужили панахиду за упокій о. Йосафата. Після цього впродовж ночі монаша братія читала Псалтир і молилася з людьми, а вранці було відправлено Утреню і Св. Літургію з панахидою.

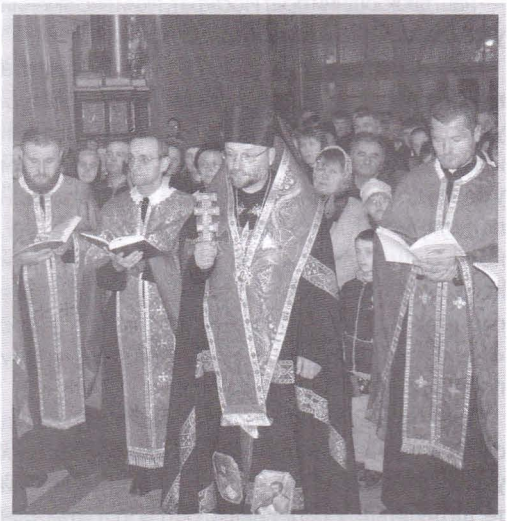

■ *під час парастасу*

■ *єпископ Юрій ДЖУДЖАР, екзарх для греко-католиків у Югославії*

Біля домовини поклали Книгу пам'яті про о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ, у якій всі бажаючі мали змогу висловити свої співчуття, спогади про покійного.

У понеділок, 27 жовтня, о 12 год. о. Протоігумен Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, у співслужінні з василіянськими та єпархіяльними священиками, за участю зібраних монахів, монахинь та вірних відслужив панахиду, після чого домовину з тілом покійного процесійно винесено з храму і перевезено до храму святого Андрія. При вході до храму похоронну процесію зустріли отці на чолі з парохом о. Михайлом Лучківим, ЧСВВ. Опісля домовину з тілом о. Йосафата занесли до храму і відслужили панахиду. Тоді зі словом до присутніх звернувся о. Протоігумен Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ. Він висловив свій смуток з приводу втрати, а одночасно закликав присутніх до радості, бо о. Йосафат відійшов до дому Отця. Також підкреслив, що треба

молитися не тільки за, але й до о. Йосафата, який є, з певністю, дуже близько Бога. Отець Протоігумен подякував усім присутнім за участь у молитві і оголосив подальший порядок заупокійних молінь.

Того ж дня, о 19 год., було відслужено монаший парастас за покійного о. Йосафата. Богослуження очолив Преосвященний Владика Гліб Лончина, з ним співслужили Протоігумен о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, Протосинкел Львівської Архієпархії о. Орест Фредина та численно зібрані священики — як василіяни, так і єпархіяльні. У парастасі взяло участь також багато монахів, монахинь і мирян — храм був заповнений.

Під час проповіді Владика Гліб підкреслив жертвенність о. Йосафата як монаха, священика, місіонаря, проповідника, реколектанта, редактора... О. Йосафат не відмовлявся від будь-якої праці і ревно її виконував. Завжди був усміхненим і цією радістю ділився з іншими. Владика Гліб також висловив співчуття рідним покійного, дві сестри якого, подібно до свого брата, вибрали монаше служіння Богові, Церкві та своєму народові, а ще один брат є священиком.

■ *Винесення домовини з церкви св. Андрія*

Похорон о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ, відбувся у вівторок, 28 жовтня. Об 11 год. розпочалася заупокійна Божественна Літургія, яку очолив о. Протоігумен Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, у співслужінні з понад 70 священиками. У Службі Божій взяло участь багато співбратів із Чину, а також представників інших чернечих спільнот та дуже багато вірних, як з Галичини, так і з Закарпаття, де останні роки ревно трудився блаженної пам'яті о. Йосафат.

Під час проповіді о. Протоігумен, аналізуючи життя о. Йосафата, наголосив на його ревному та жертвенному служінні: «Згоряв, мов свічка, даруючи себе іншим». Покійний ніколи не відмовлявся від праці, завжди був у русі, мав багато планів, які намагався якнайкраще втілити.

Після Божественної Літургії відбулося останнє цілування, під час якого священики, монахи і монахині та численно зібрані вірні підходили до домовини о. Йосафата, дякуючи Богові за цей великий дар для них, — що могли знати, спілкуватися, співпрацювати з о. Йосафатом, — та молилися за нього і до нього. Опісля священики відслужили панахиду і обряд монашого похорону, після чого домовину процесійно винесли з храму й перевезли на монаший цвинтар у с. Малехів біля Львова.

Віддати останню шану блаженної пам'яті о. Йосафатові на цвинтар поїхали майже всі священики та багато монахів і мирян.

Похоронну процесію у Малехові зустріли місцевий парох о. Ігор Боднар та парафіяни. На цвинтарі було відслужено панахиду й похоронено тіло о. Йосафата. На закінчення о. Протоігумен ще раз подякував усім священикам, монахам і монахиням, а також всім вірним за участь у заупокійних молінням. Насамкінець всі присутні помолилися вервицю, яку так дуже любив о. Йосафат, і яку заохочував всіх молитися.

Відходили з цвинтаря, несучи у своїх серцях любов до людини, яка була світлою постаттю в їхньому житті, до священика, який і в житті, й у смерті був проповідником Божого милосердя.

Вічна йому пам'ять.

АКАФІСТ ДО БЛАЖЕННОЇ ЙОСАФАТИ ГОРДАШЕВСЬКОЇ

Петро ШКРАБ'ЮК,
член Національної спілки
письменників України

■ *блаженна Йосафата ГОРДАШЕВСЬКА*

Кондак 1

Блаженній Йосафаті, преподобній і всехвальній Матері на честь і славу* всі ми, захоплені прикладом її чернечого подвигу, співаємо оцю подячну пісню;* а Ти, що заступаєшся за нас перед Всевишнього престолом, молися за дітей своїх, які кличуть до Тебе:

Радуйся, преподобна Йосафато, блаженна наша заступнице!

Ікос 1

Ще у дитинстві, преподобна Йосафато, у Твоєму серці запломеніла любов до Триєдиного Бога, і Ти стала для Святого Духа оселею; Він приніс дар чернечого покликання. І ми, маючи Тебе за взірець, возносимо хвалу:

Радуйся, Блаженна мати Йосафато,
Радуйся, натхненна, Ти несеш нам свято,
Радуйся: Ти наша гордість і потреба.
Радуйся: слова ці шлем тобі до неба.

Радуйся, мов квітка, Ти зійшла у Львові.
Радуйся, що тихо Ти росла в любові.
Радуйся батьками: Яків це і Ксеня
Радуйся, що мала їх благословення.

Радуйся, що Бог наш до трудів покликав.
Радуйся: це щастя, благодать велика.
Радуйся, що й іншим вказуєш дорогу.
Радуйся, що вчиш нас, як служити Богу.
Радуйся, преподобна Йосафато, блаженна наша заступнице!

Кондак 2

Милуючись красою душі Твоєї і всі тайни серця знаючи, благословив Господь наміри Твої. Ти ж, прийнявши поклик Божий, з превеликою радістю відповіла Йому: Алилуя.

Ікос 2

Преподобна Йосафато! Перейнявшись намірами Господа нашого, Ти без вагань погодилася стати слугинею слуг Христових. І разом з отцем-василіянином Ломницьким та парохом Селецьким стала співзасновницею Згромадження Сестер Служебниць Пренепорочної Діви Марії. І сьогодні з подивом співаємо:

Радуйся, що дім свій Ти знайшла в Жужелі.
Радуйся, що втіху Ти несла в оселі.
Радуйся: збулися сокровенні мрії.
Радуйся, що стала поруч Єремії.

Радуйся, що знала Ти отця Кирила.
Радуйся, що серце їм обом відкрила.
Радуйся, про Тебе чули всі дівиці.
Радуйся: вступали і вони в Сестриці.

Радуйся, Блаженна, за думки урочі.
Радуйся за службу Діві Непорочній.
Радуйся: незглибна Божих правд криниця
Радуйся: з Тобою і Твоя сестриця.
Радуйся, преподобна Йосафато, блаженна наша заступнице!

Кондак 3

Сила Всевишнього поривала Тебе до Боговгодного життя. І Ти, волею Неба спрямована, рішуче ступила на дорогу посвяти Богові й людям, промовляючи: Алилуя.

Ікос 3

Вже в юності, Преподобна Йосафато, Ти прагнула жити для Бога у простоті серця свого. А тому одягла у церкві святого Онуфрія габіт, а в Кристинополі склала вічні обіти. І ми радіємо теж, ідучи вслід за Тобою:

Радуйся, що склала Ти святі обіти.
Радуйся: цим скарбом вміла володіти
Радуйся, що Діва завжди йшла з Тобою.
Радуйся, що сяєш всюди чистотою.

Радуйся: маєтки — не Твоя турбота.
Радуйся, що вбогість — це свята чеснота.
Радуся, що послух — Богу це покора.
Радуйся: до фальші Ти була сувора.

Радуйся: була Ти щедрою в посвяті.
Радуйся, що вчила у новіціяті.
Радуйся: Господь нас одягнув в габіти.
Радуйся що серцем всі Твої ми діти.
Радуйся, преподобна Йосафато, блаженна наша заступнице!

Кондак 4

Побачивши, як зневіра, алкоголізм, дрібні пристрасті, різні секти розпаношились довкола, Ти пішла між людей навертати їх до правдивої віри, до Господа нашого, звертаючись до Нього: Алилуя

Ікос 4

Преподобна Йосафато! Прийнявши від Христа ношу апостоляту, Ти стала жаданою в кожній хаті, в кожній родині; Ти відкривала захоронки й сиротинці; Ти була там, де Тебе чекали особливо. І ми, зворушені цими діяннями, промовляємо:

Радуйся, що мала Ти дбання чудесне.
Радуйся: звіщала Царство Ти Небесне.
Радуйся: несла Ти радість в кожну хату.
Радуйся: плекала плід апостоляту.

Радуйся: будила Ти зі сну байдужих,
Радуйся, що дбала про старих й недужих.
Радуйся, що звала із гріхів безодні.
Радуйся, що знала: діти ми Господні.

Радуйся: жила Ти у добу трагічну.
Радуйся: несла Ти людям Правду вічну.
Радуйся: гоїла рани Ти Христові.
Радуйся: народ наш оживав в онові.
Радуйся, преподобна Йосафато, блаженна наша заступнице!

Кондак 5

Посланцем неба була Ти для тих, хто світла Божого прагнув. Служінням сердечним Ти привела багатьох до пізнання благодаті, до Бога живого, і за це Йому: Алилуя.

Ікос 5

Преподобна Йосафато! Ідучи слідами Божими, Ти чуйна була до бід і стремлінь українців як у рідному краї, так і в країнах поселень, де також служили Твої Сестри. Тому вчимося у Тебе відкритості серця на потреби ближніх, взиваючи:

Радуйся, що мала долю особливу.
Радуйся, що знала місію щасливу
Радуйся, що юні діви — у габіті.
Радуйся, що Сестри служать скрізь у світі.

Радуйся, що всюди праця їх чекала.
Радуйся, що Ти їх в путь благословляла,
Радуйся, що вчать всіх правди катехизму.
Радуйся, що люблять Бога і Вітчизну.

Радуйся, що зріють нові покоління.
Радуйся, що сіють в добрий ґрунт насіння.
Радуйся: від місій йшла луна в народі.
Радуйся: жила Ти з ближніми у згоді.
Радуйся, преподобна Йосафато, блаженна наша заступнице!

Кондак6

Повсякденно звершуючи Богоугодне служіння, Ти несла віру туди, де розкошували облуда й безбожність. Вірою визволяла тих, що попали у тенета сумнівів та гріхів. І величала Господа: Алилуя.

Ікос 6

Преподобна Йосафато! Ідучи самотньо стежками світла й пітьми, болісних відкинень і радісних повернень, Ти кріпилася Божим даром беззастережної віри. І перемогла! Заохочені Тобою, приносимо Тобі свій спів:

Радуйся, бо люба нам Твоя офіра.
Радуйся: Твій світич — незнищенна віра.
Радуйся, бо віра серце очищає.
Радуйся, бо віра до Небес здіймає.

Радуйся, бо віра — це життя у русі.
Радуйся, бо віра — це наш щит у спокусі.
Радуйся: без віри наша праця мертва,
Радуйся: із віри виростає жертва.

Радуйся, бо віра в Господа всесильна.
Радуйся, бо віра наша непомильна.
Радуйся, бо віра — наше сонце ясне
Радуйся, бо віра — шлях в буття незгасне.
Радуйся, преподобна Йосафато, блаженна наша заступнице!

Кондак 7

У невмирущій надії Ти, Мати Йосафато, прийняла дар любові Творця свого. Пізнавши правдивого Бога, щоденно славила Його: Алилуя.

Ікос 7

Преподобна Йосафато! У своєму житті Ти безнастанно уповала на Бога. Тебе ніколи не покидала надія — бути із Сином Божим у Царстві Отця Його. І плекала надію, що господарями на своїй землі будемо ми, а не хтось чужий. Озорені світлими надіями, звертаємося до Тебе:

Радуйся, що мала до оман відразу.
Радуйся: не впала у гріхи ні разу.
Радуйся: єднала зі словами дію.
Радуйся: на Бога мала Ти надію.

Радуйся зірнице, Сестро полум'яна.
Радуйся: надію Ти несла краянам.
Радуйся: на краще їх надія гріла.
Радуйся: їм воля і в тумані мріла.

Радуйся: надія йде і перед нами.
Радуйся: з Тобою ми всіма думками.
Радуйся: з надії зріє перемога.
Радуйся: надія в нас лише на Бога.
Радуйся, преподобна Йосафато, блаженна наша заступнице!

Кондак 8

Спостерігаючи благотворні діяння Божі у житті своєму та незбагненний Промисел Його подивляючи, Ти в невимовній любові весь час говорила: Алилуя.

Ікос 8

Преподобна Йосафато! Осяяна любов'ю Пресвятої Трійці, Ти передавала цю любов усім людям, з якими спілкувалася, до яких поспішала з розрадою, підтримуючи їх на дусі і вселяючи у них віру. Взоруючись на Тебе, співаємо:

Радуйся, Блаженна, з Господом в розмові.
Радуйся у сяйві Божої любові.
Радуйся: всім серцем Ти любила Бога,
Радуйся: з любові вся Твоя дорога.

Радуйся, що ніжно Ти людей любила.
Радуйся: з любові лиш добро творила.
Радуйся, що мала захист для малечі

Радуйся, що дбала про доми старечі.

Радуйся, Блаженна, з ангелами в раю,
Радуйся в любові до свойого краю.
Радуйся: з любові і терпіння чаша.
Радуйся: з любові і подяка наша.
Радуйся, преподобна Йосафато, блаженна наша заступнице!

Кондак 9

Усі прагнення душі своєї і всі діла людям присвячуючи, Ти завжди перебувала перед очима Бога. Святого Духа сповнена, Ти молилась: Алилуя.

Ікос 9

Преподобна Йосафато! Ти великодушна своєю жертовністю та безоглядним довір'ям до Господа; кожен крок Твій був звеличений щирою молитвою. Тепер Ти молишся й за нас — і ми благословляємо Тебе:

Радуйся, Сестрице, світла й неповторна.
Радуйся: в молитві Ти була невтомна.
Радуйся: до хворих Ти не раз схилилась.
Радуйся: за вбогих Ти весь час молилась.

Радуйся: в молитві рід свій пам'ятала.
Радуйся: в молитві Богу довіряла.
Радуйся: молитва — це до неба крила.
Радуйся: молитва з Господом злучила.

Радуйся, бо родить знов Христова нива.
Радуйся: молитва — це душі пожива.
Радуйся: до Тебе в нас благоговіння.
Радуйся: до Тебе всіх Сестер моління
Радуйся, преподобна Йосафато, блаженна наша заступнице!

Кондак 10

Спасіння всім бажаючи та прощаючи недругам, Ти несла хрест свій дорогою терпінь та нерозуміння. Страждаючи разом із Спасителем нашим, Ти не переставала повторювати: Алилуя.

Ікос 10

Преподобна Йосафато! Проживши життя, виповнене трудами та боротьбою, Ти увійшла до Небесного Єрусалиму, що його приготував для Тебе Твій Обручник. Тож до Тебе цей вияв почуттів:

Радуйся: несла Ти дар служіння чесно.
Радуйся: верстала Ти дорогу хресну.
Радуйся: пізнала Ти Христа істоту.
Радуйся: здолала шлях свій на Голготу.

Радуйся, що камінь в серці не носила.
Радуйся: за грішних прощення просила.
Радуйся: всі кривди Ти знесла в покорі.
Радуйся, що інших розважала в горі.

Радуйся, що в Тебе були дні жертовні,
Радуйся, що вчинки благородства повні.
Радуйся: зазнала Ти журби гіркої.
Радуйся: до Бога Ти пішла в спокої.
Радуйся, преподобна Йосафато, блаженна наша заступнице!

Кондак 11

Пісню подяки щоденно возносячи, Ти благала у Господа святості для всіх, хто невтомно каже: Алилуя.

Ікос 11

Преподобна Йосафато! Ти завжди опікувалася тими, хто потребував допомоги. Сподіваючись на твоє заступництво в Небі, запевняємо, що будемо і далі вірно служити Господеві нашому та отчій землі, щоб вона цвіла під Покровом Богородиці нашої. Отож:

Радуйся, що в небі нам сіяєш ясно.
Радуйся, що просиш Бога повсякчасно.
Радуйся, що Бог нас честує дарами.
Радуйся, що знову дзвонять Божі храми.

Радуйся: з Тобою славим Діву хором.
Радуйся, що просим: вкрий нас омофором.

Радуйся з Ісусом при Його Престолі.
Радуйся, що просиш Україні долі.
Радуйся: із наших Ти заступниць гожа.
Радуйся: Ти наша в небесах сторожа.
Радуйся, що нас Ти бережеш від скверни.
Радуйся, що разом ми ідем крізь терни.
Радуйся, преподобна Йосафато, блаженна наша заступнице!

Кондак 12

Бажаючи обдарувати Тебе ласкою, Господь вчинив приємною жертву Твого життя; Він прославив Тебе на землі і в небі, бо завжди на вустах Твоїх було: Алилуя.

Ікос 12

Взоруючись на Твоє життя, преподобна Йосафато, благословляємо Господа, що дарував нам Тебе — нашу першу настоятельку, порадницю, заступницю, яка тепер прилучена до сонму блаженних. Наша Тобі прослава нині, і завтра, і присно:

Радуйся, Блаженна, скрізь про Тебе слава.
Радуйся: Ти — вічна, в жертві — величава.
Радуйся, що бачиш Божу велич зриму.
Радуйся, що прах Твій нині в крипті Риму.

Радуйся, що Жовква любить Тебе згідно.
Радуйся, що славить Кристинопіль гідно.
Радуйся, що слава йде Твоя луною.
Радуйся: Ти з нами, ми усі — з Тобою.

Радуйся: Служебниць цвіту прибуває.
Радуйся: посвята наша не згасає.
Радуйся, натхненна! Радуйся, стражденна!
Радуйся: навіки Ти благословенна.

Радуйся, преподобна Йосафато, блаженна наша заступнице!

Кондак 13

О блаженна Йосафато, прийми нинішню подячну молитву нашу;* і благай Всевишнього за душі наші та за розквіт в Святій Церкві спільнот монаших* і заступайся повсякчас за нас, що співаємо Богу: Алилуя.

Молитва

О блаженна преподобна мати Йосафато! У важкий час ти посвятила своє життя Христу, щоби стати світлом для світу і сіллю для землі, щоб не тільки словом, а побожними ділами і важкими трудами свідчити Його любов до людей і нести Євангеліє до всіх знедолених і покинутих. Ти вчила своїх сестер служити всюди і завжди пам'ятати слова Христові, який сказав, що прийшов не щоби йому служили, але щоб послужити і дати життя своє як викуп за багатьох. Преподобна мати, благаємо тебе, випроси у Бога ласки нових численних покликань до монашого стану, а таких ревних і відданих, як і ти була у служінні Богу. Також благай, щоб ченці і черниці завжди були добрим прикладом для інших і сповняли своє служіння цілопально і жертовно. Для нашої Церкви випроси добрих матерів та батьків, дітей, щоби вони, вірно сповняючи Божі заповіти, осягнули вічне життя і прославляли Небесного Отця з Його Сином, з Пресвятим, благим і животворящим Духом нині, і повсякчас, і на віки вічні. Амінь.

КРОСВОРД «СВЯТІ ЛИСТОПАДА»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

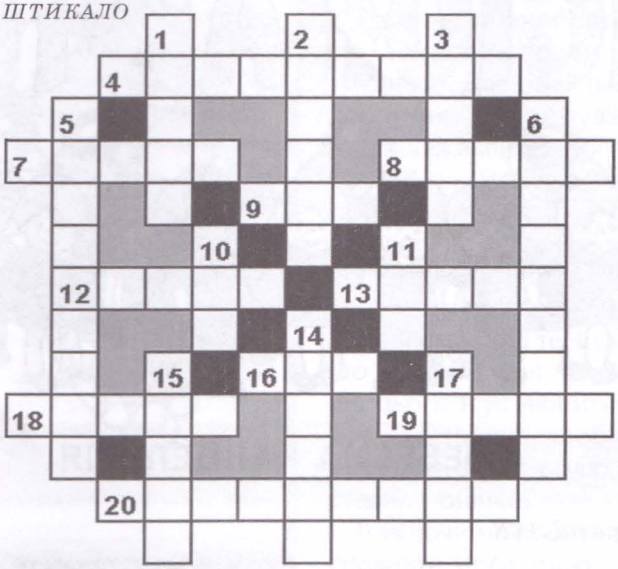

По горизонталі: 4. У тебе сміливий доступ до Бога, тому, преблаженний священномученику Йосафате, заступайся за тих, які радісно святкують оце Твоє урочисте ... (з утрені на празник святого свщмч. Йосафата). 7. Тим вінцем слави Ти увінчаний, Архиєрею Ти наш святий, ми Тебе просим, молись за нами, молись за ... український (з пісні «О Йосафате»). 8. Підвищення в церкві, на якому розташовано іконостас. 9. Серце, серце, будь спокійне, збудься журб і всіх тривог, все на світі йде, минає — буде так, як хоче ... . 12. Кімната, де мешкає монах. 13. 400 літ проминає Твого подвижницького життя, та ... твій не пропадає, плоди приносить без кінця (з вірша «Жертва святого Йосафата» Любові Дівчур). 16. Зброя, з якою зображають святого Архистратига Михаїла (на образках, картинах). 18. ...-охоронець кожної людини. 19. Назва пісні до святого мученика Димитрія «... Солунське». 20. Після важкого ... падав на землю ти хрестом, молився щиро за з'єднання, благав: «Щоб всі були одно».

По вертикалі: 1. Святих є заміри незламні і ... в серці лиш один. Покинув батька, рідну неньку — вступив у Василіянський Чин (з вірша «Жертва святого Йосафата» Любові Дівчур). 2. Зірвав народ наш дріт — і гніт упав скажений озорює злий світ наш ... Блаженний (з вірша «Псалом Теодору Ромжі» Петра Шкраб'юка). 3. Сестра Єремія Іванишин, СНДМ ... пісні до блаженої Йосафати Гордашевської «Ласками багата». 5. Скрізь лемент, плач і ... глушили дзвонів відгомін «Убито пастиря з'єднання, святий чи грішник — хто же він?!» 6. Любов й ... — речі несумісні: одна з небес, а друга — із нутра, могутні дві, та лишиться котра? Лиш перша, що веде в часи провісні (з вірша «Літургія на гробі Йосафата» о. Василя Мендруня, ЧСВВ). 10. 1869 ... — народження Михайлини Гордашевської. 11. Наставив ворог сіти, готов на кождий ... твої увести діти, коли опустиш нас. 14. В той час духовний був занепад вставала ... із руїн Господь дав витримати сили, а Святий Дух тебе кріпив. 15. Богослужінь розмай, що славить ... Божу. Благословенний край; що дав владику Ромжу. 17. «Вишні хори» — ... до святого Архангела Михаїла.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «СВЯТИЙ ЛУКА», ЗА ЖОВТЕНЬ 2008 Р.:

По горизонталі: 3.Македонія. 6.Діяння. 7.Сестра. 10.Праця. 11.Голос. 14.Добро. 15.Сирія. 18.Теофіл. 19.Маєток. 20.Євангеліє.

По вертикалі: 1.Ікона. 2.Ангел. 4.Кінець. 5.Пророк. 8.Христос. 9.Чоловік. 12.Іриней. 13.Симеон.16.Лікар. 17.Павло.

МІСІОНАРЧИК

НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ

Підготувала Наталія ЛЕХ

ДВІ СЛОВІ

Слава Ісусу Христу!

Любий друже, у твоєму житті, напевно, вже були перші невдачі та розчарування? До прикладу, ти виконав все домашнє завдання, крім одного, і саме те одне тебе запитали; вивчив вірша, але коли його розказував, раптом забув кілька слів; намалював малюнок, а друг ненароком виляв на нього чай. У такі моменти, напевно, опускалися руки і не хотілося більше нічого робити.

Мої знайомі часто переймаються оцінками за іспит. Після іспиту відбуваються гарячі обговорення чому і за що одержали ту чи ту оцінку. І переважно кажуть, що викладач запитав щось чого не знали, що він поводився якось дивно, що ставив забагато запитань і таке інше. І найцікавіше те, що ніхто з них, коли одержить нижчу, від очікуваної, оцінку не визнає, що це з власної вини. Не мають сміливості

■ *ХРИСТОС з діточками*

■ *Він простягне нам свою Батьківську руку порятунку*

признатися самому собі, що це я недовчив, а не викладач забагато запитав. Донедавна я також так робила.

Але чи не варто тут пошукати компромісу? Що, якщо визнати, що знати всього не можна, тому багато чого залежить і від вчителя. Але багато чого доконечно знати, тому варто розраховувати на власні сили, а не на те, що вчитель не запитає.

Основне — це у будь-якій ситуації пам'ятати, що розчаровуватися ми не маємо права. Здавши екзамен на нижчу оцінку, не одержавши очікуваної похвали, ми можемо розчаруватися, але в жодному випадку ми не повинні складати руки. Адже будь-яка ситуація може бути нашим випробуванням у вірі: чи довіряємо ми Богові, чи віримо ми Йому більше, ніж собі, чи зможемо ми далі залишатися вірними дітьми. І робити нас сильнішими. Через випробування Він стає ближчим до нас; нагадує велич своєї любові, яка нам дарована; хоче, щоб ми простягнули руку, просячи допомоги, і Він простягне нам свою Батьківську руку порятунку.

Тому не розчаровуйся, не залишай розпочатої справи, не нарікай на труднощі. Довірся Йому. Пригадай Його терпіння, випробування. У важких ситуаціях запитай Його, як Він до цього ставиться. Знаєш, віднедавна я так і роблю. І знаєш що? Навіть коли мені ставлять не найвищу оцінку, я одержую задоволення. Чому? Бо я знаю більше, ніж знала перед тим, як почала вчитися. Головним стало те, що я знаю, а не те, а що скажуть інші про мою оцінку. Хіба від цього Ісус любитиме мене менше? Він дає знання, щоб краще я змогла виконати Його волю, а не, щоб мені ставили оцінки.

Тож почнімо робити все для того, щоб сповнити Його волю.

СЬОМА ЗАПОВІДЬ БОЖА «НЕ КРАДИ!»

«Та це найпростіша Заповідь, яку я точно ніколи не порушу», — так думає кожен, хто вперше читає її, так думають і ті, хто не знають її повного значення.

Що означає красти? Брати щось чуже, присвоювати те, що тобі не належить. Часто думають, що мовиться про щось матеріальне і забувають, що забрати можна і не матеріальне.

Коли у сусідки по парті гарніша помада і ти її береш без дозволу чи раз намалюватися, чи на «вічне віддання», то є доконаним той факт, що ти таки вкрала цю помаду. Таку крадіжку може довести будь-хто. Але є інші, які не так легко розпізнати чи довести. До прикладу, коли запропонувати сигарету, спеціально доводити когось до істерики, когось обмовляти чи ображати. Але що ми за таких дій крадемо? За таких — здоров'я.

Божі Заповіді

також можна красти ідеї, мрії, плани, талант, репутацію.

Сказавши, що «це нікому не потрібно», можемо вбити благородне бажання допомагати ближньому. Словами про те, що хтось дурний, чогось не знає чи не вміє, крадемо у людини бажання вчитися. Даючи списувати, закопуємо талант. Коли друг розкаже, що хоче саме таку річ, а завтра ти прийдеш з нею, і особливо, коли знаєш наскільки вона для нього важлива та як довго він про неї мріяв, ти вкрадеш і це щось більше, ніж річ — бажання міряти.

Але про такі види крадіжки ми мовчимо, бо вони не є матеріальними. Проте вони набагато більше ранять наше серце. Бо те, що ми вважали своїм, нікому не доступним, чимось особливим раптом опиняється у когось або викидається на глум та осуд.

Ми покликанні зробити багато чого доброго, гарного та світлого, тому Бог застерігає нас, щоб ми не крали самі в себе бажання творити добро, щоб ми не відбирали такого бажання в інших. Навпаки, стараймося всіляко підтримувати чужі намагання, мрії та наміри.

У НАШІЙ ПОШТІ

«Слава Ісусу Христу!

Дорогий «Місіонарчику», вже почалися літні канікули і принесли з собою багато пригод та несподіванок. Треба тішитися тим, що ми маємо зараз. Як все гарно пахне! Сіножать вже поділена на пасма, які, ніби колії, кудись ведуть... А ще вчора були зеленою ковдрою з густими проблисками квітів. Ти, напевно, зараз також вдихаєш всі ці аромати. Якщо так, то бажаю тобі міцного здоров'ячка.

Дорогий «Місіонарчику», Тобі вже один рочок. Вітаю Тебе з твоїм першим Днем народження. Я дуже рада, що одній добрій людині спало на думку заснувати Тебе. Бажаю Тобі щастя, здоров'ячка, успіхів, вірності Божому слову і здійснення власних мрій. Дякую за те, що готуєш для нас цікаві завдання.

«Місіонарчику», інколи я могла вигукнути Боже ім'я намарно. Але це в минулому. Тепер, коли я, ненароком, його вигукну, то подумки продовжую... допоможи мені написати контрольну, ...спаси мене, ...візьми мене у своє царство. Все залежить від обставин. Так мені порадила моя бабуся.

Інколи, коли я йду з подружками зі школи, можу говорити про Ісуса. Але найчастіше така розмова виникає з

моєю мамою. Я ставлю багато запитань, але вона на все має відповідь.

Хочу, щоб і мій День народження настав чимшвидше. Мені виповниться 13 років. Я люблю, коли до мене приходить багато гостей. Найкращими подарунками є їхній прихід, їхні щирі усмішки і побажання».

Оксана КОЗАЧОК

Як бачите, дорогі діти, коли ваших листів дуже мало, тоді нашого поштового Голуба зносить вітром, він десь нальоту засинає і приносить ваші листи набагато пізніше, ніж потрібно.

Але, люба Оксанко, вся редакція дуже зраділа, коли отримала твого листа. Ми подумки повернулися у літню пору. Якраз тоді, коли ми читали його, надворі було дуже холодно, і всі погодилися, що гарно отримувати листи із запізненням — вони зігрівають приємними спогадами.

«Місіонарчик» щиро дякує за привітання. Направду, дуже мало хто згадав про нього і йому тоді було дуже сумно. Він пригадував, коли йому писали по вісім листів у місяць, розповідали цікаві речі і йому було приємно для них працювати. Тому твій лист його трохи розвеселив і йому знову хочеться творити. Також він вітає тебе з твоїм Днем народження, щоправда ніяк не може пригадати, коли це свято. Але оскільки кожен день — це маленький День народження, тому він бажає, що всі дні були для тебе світлими, радісними та сповненими Божої ласки.

Дякує також за пораду щодо того, як не називати імені Божого на марне. Це дуже гарна порада. І нагадує, що ми повинні дуже уважно ставитися до кожного слова, яке хочемо промовити.

Гарно, що в тебе є така розумна мама, яка знає відповіді на всі запитання. Але, як і кожна людини, вона може не знати певних речей. Адже ми вчимося постійно. У таких випадках можемо запитати когось іншого і потім поділитися зі своїми батьками цією інформацією.

Пиши — не забувай свого «Місіонарчика»!

■ *Люблю, коли приходить багато гостей. Найкращими подарунками є їхній прихід, їхні щирі усмішки і побажання».*

НА КОНКУРС «СЛОВО МАЙБУТНЬОГО»

ДБАЙЛИВИЙ АНГЕЛ, АБО НАЙКРАЩИЙ ДРУГ

Оксана КОЗАЧОК

Сьогодні Софійка прийшла зі школи сумною. Мама кілька разів запитувала: «Що сталося?», — але дівчинка не відповідала.

Врешті-решт мама розсердилася, бо думала, що дочка щось вигадала собі. Випивши чашку чаю і з'ївши три пряники, Софійка пішла спати.

Дівчинка відчувала себе дуже самотньою. Вона розстелила ліжко і лягла. Лягла, але не могла заснути. Ось вже і двадцять третя година. Зазвичай вона давно спала, не враховуючи свого Дня народження та свята Святого Миколая.

Вона відчувала велику потребу з кимось поговорити. Але з ким? Мама сердита, тато відпочиває, менший братик спить, а старший ще й досі робить уроки.

■ *сьогодні Софійка прийшла зі школи сумною*

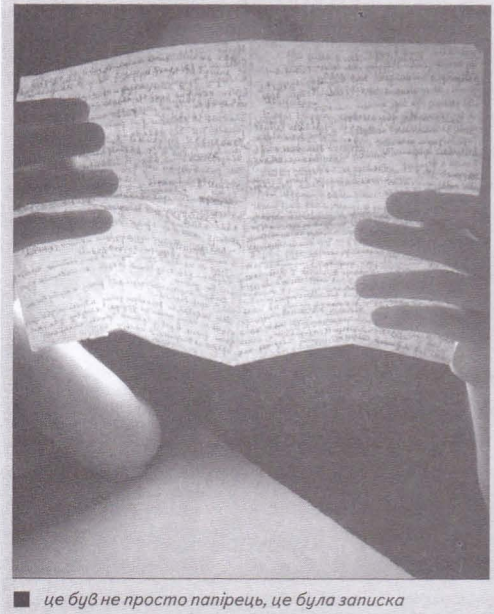

■ *це був не просто папірець, це була записка*

На нічній полиці щось виблискувало. Софійка простягнула руку і взяла папірець. Але це був не просто папірець, це була записка, яку залишив Дбайливий. Дівчинка відразу все згадала і тому не барилася покликати його.

Як і було написано в записці, Ангел зразу ж прийшов. Він не йшов голосно, його кроків і рипу дверей ніхто не почув.

— Чому ти така сумна? — запитав Ангел. Хоча добре знав у чому справа, бо був постійно біля неї.

— Розумієш, я посварилася з подругою.

— Через що?

— Справа в тому, що я хотіла доказати, що бачила тебе. Ще й до того в мене виник конфлікт з моєю вчителькою. Але мені ніхто не вірить, бо я мала. Всі вважають, що я все це вигадала. І тепер

я залишилася зовсім без друзів.

— Ну що ж, я розумію тебе. Якщо друзі тебе покинули, то зверніть до справжнього друга за допомогою.

— Але я його не маю!

— Всі люди Його мають! Він — Ісус. Ісус, Син Божий, зійшов на землю, народився у стаєнці, бо не було їм місця в заїзді.

— Кому-то їм?

— Марії та Йосипові. Вони земні батьки Ісуса. Ти, здається, шукаєш друга? Цей друг ніколи не зрадить тебе.

— А де Він?

— Він на небі, біля свого Отця.

— Як же я зможу з Ним поговорити? — хниче дитина.

— Силою молитви! До речі, ти сьогодні не молилася. Поговорімо з Ісусом!

— І яка це повинна бути молитва?

— Вона має бути від душі.

— А як це?

— Розумієш, не тіло, а душа має говорити. Найкраща молитва — це молитва своїми словами. Так набагато легше.

— А що я зможу помістити в ній?

— Ти можеш дякувати за цей день, за близьких і рідних, а також просити помочі і Божого Царства для твоїх померлих родичів. А зараз молися!

І от Софійка клячить перед образом Ісуса. Ангел зник. Але не думайте, він добре чує всю молитву Софійки і допомагає їй в цьому.

Увага! *Нагадуємо, що до березня 2009 триває конкурс «Слово майбутнього». Ми очікуємо Ваших прозових та поетичних творів у друкованому вигляді з позначкою «На конкурс». Переможців нагородимо цінними та цікавими призами.*

Творчих Вам успіхів!

■ *...якщо колись друзі тебе покинуть, то зверніть до справжнього друга за допомогою. Він — Ісус.*

КРОСВОРД «ПІЗНАВАЛЬНИЙ»

По горизонталі: 2. Пряма лінія, що проходить через вершину кута і ділить його навпіл. 5. Людина чинить його, коли порушує Божі Заповіді. 6. Микола Лисенко — ... музики до гімну «Боже великий, єдиний». 7. Крапля роси. 10. Героїня однойменного оповідання Б.Грінченка, яка ціною власного життя врятувала рідне село від татарів. 11. Синонім до слова «веселка». 14. «Вже й ...-трава перецвітати стала.» (Леся Українка «Лісова пісня»). 17. «Дивлюся на небо та й думку гадаю: Чому я не..., чому не літаю» (М.М. Петренко «Небо»). 18. Великий святий українського народу та Христової Церкви, який віддав життя за її єдність. Його пам'ять вшановуємо 25 листопада. 19. Казка Лесі Українки, у якій розповідається про хлопчика Павлуся і добру ельфу-фею.

По вертикалі: 1. Вона сяє на вашому личку, коли вам радісно. 3. Будинок, приміщення, де ви можете переглянути виставу. 4. Єреван — ... Вірменії. 8. Вічнозелена рослина, яка паразитує на багатьох породах дерев, має білі ягоди. З неї плетуть віночки на Різдво. 9. Один з чотирьох євангелистів. Його символом є крилатий лев. 12. «У всякого своя ... і свій шлях широкий» (Т.Г. Шевченко «Сон»). 13. Невеликий, переважно листяний ліс. 14. Мати святих Віри, Надії і Любові. 15. Умовний графічний знак, яким позначаємо музичний звук певної висоти і тривалості. 16. Домівка, житло.

■ НОВІ КНИЖКИ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР" ■

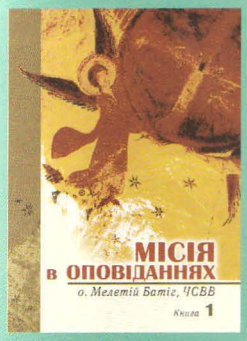

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
Місія в оповіданнях. Книга 1. - Львів: Місіонер, 2008. - 272 с.

Оповідання о. Мелетія Батога, ЧСВВ, — це історії, які автору доводилось спостерігати в житті і в яких він вказує шлях, як розв'язати проблеми, які часто переслідують нас. Це і алкоголізм, і розлучення, і життєві негаразди... Шлях один — це тверда віра в Бога і ревна молитва.

Окрім цього, автор торкається також трагічних сторінок нашої історії — голодомору, репресій, переслідувань за віру.

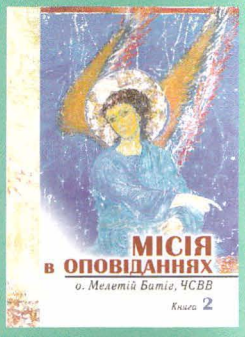

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
Місія в оповіданнях. Книга 2. - Львів: Місіонер, 2008. - 272 с.

Другу книгу о. Мелетія Батога складають життєві історії, які авторові траплялися під час місійної діяльності і які передають трагічне минуле українського народу: війни, голод, репресії, іконоборство і, звичайно, національно-визвольні змагання...

Проте віруючій людині з Богом у серці і з молитвою на устах під силу було пройти всі ці випробування і не зламатися.

Книга зацікавить тих, кому не байдужа доля рідного народу і хто стоїть на шляху духовного вдосконалення.

АПОСТОЛЬСЬКІ ПОВЧАННЯ
Івана Павла II

Іван Павло II
Сімейне співжиття.
- Львів: Місіонер, 2008. - 120 с.

Іван Павло II
Богопосвячене життя.
- Львів: Місіонер, 2008. - 168 с.

АПОСТОЛЬСЬКІ ЛИСТИ
Івана Павла II

Іван Павло II
Світло Сходу.
- Львів: Місіонер, 2008. - 48 с.

Іван Павло II
Гідність жінки.
- Львів: Місіонер, 2008. - 88 с.

З питань придбання літератури звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40, м. Львів 79019
тел.: 8 (032) 272-90-80, тел. моб.: 8 (095) 260-21-57
shop@missioner.com.ua

РІЗДВЯНА СЛУЖБА
ЗІ СВЯТІШИМ ОТЦЕМ БЕНЕДИКТОМ XVI
18 грудня – 29 грудня 2008 р.Б.

18.12 14:00 – Виїзд зі Львова. Перетин українського - польського кордону.

19.12 11:00 – Приїзд до Відня поселення в готель, вільний час, нічліг.

20.12 10:00 – Відень; Служба Божа в українській церкві святої Варвари.

20.12 13:00-16:00 – В українській церкві знаходяться мощі святої Катерини.
Оглядово-пішохідна екскурсія.
Імператорський Відень з Шьонбруном».
16:00- 20:00 – вільний час.

20.12 21:00 – Виїзд до Венеції. Нічна мандрівка до Венеції.

21.12 11:00 – Прибуття до Венеції, поселення в готель, вільний час, нічліг. Вільний час, нічліг.

22.12 Екскурсія містом. Площа св. Марка – серце Венеції. Служба Божа соборі святого Марка.

22.12 21:00 – Виїзд до Риму. Нічна мандрівка до Риму.

23.12 07:00 – Рим, поселення в готель. Служба Божа в Базиліці св. Павла, Колізей, Базиліка Марії Великої.

Вручення ювілейних грамот, римським каноніком Іринеєм Біликом,ЧСВВ, отримання повного відпусту.

24.12 Зустріч з Бенедиктом XVI. Різдвяна Служба Божа в Базиліці св. Петра. Зустріч з святішим отцем Бенедиктом XVI в залі Павла VI.

25.12 22:00 – Площа святого Петра Благословення і різдвяне привітання.

26.12 07:00 – Виїзд до Падуї Нічна мандрівка до Падуї.

26.12 Прибуття до Падуї. Служба Божа на могилі святого Антонія, екскурсія містом

26.12 Виїзд до Будапешта. Нічна мандрівка до Будапешту.

27.12 Будапешт поселення в готель. Вільний час, нічліг.

28.12 Оглядова екскурсія по старовинній Буді та завжди елегантному Пешту. Дегустація вин та знаменитого угорського гуляшу.

29.12 Повернення до Львова.

Вартість паломництва: 540 €

У вартість входить: проїзд по маршруту, проживання з сніданками, візова підтримка,мед страхування.

У вартість не входить: кораблик у Венеції 10€, вхідні квитки в музеї 20€, громадський транспорт, дегустація вин та знаменитого угорського гуляшу 10€.

Потрібно мати: молитовник, вервечку або чотки, свічку, підчас прощі кожний прочанин повинен приступити до св. Сповіді, щоб міг отримати повний відпуст в ювілейному часі.

Здача документів до 5 грудня 2008 р.Б.

Додаткову інформацію ви можете отримати за телефоном: 8 (050) 43-66-303

За адресою: вул. Б. Хмельницького, 36 редакція часопису «МІСІОНАР»